Grigori Kapița

VAMPIRII ENERGETICI

ROVIMED PUBLISHERS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAPIŢA, GRIGORI
Vampirii energetici: metode de autoapărare /
Grigori Kapiţa; trad. : Ina Arpard. – Bucureşti : Rovimed Publishers, 2001.
p. : cm. (Şcoala bioenergeticii ; 2).
ISBN 973-85473-2-6

I. Arpard, Ina (trad.)

159.961

КАПИЦА Г.И.
Энергетические вампиры. Методы самозащиты.
ЗАО »ВЕСЬ», 2000.

Editura ROVIMED PUBLISHERS Bucureşti
Str. Al. Depărăţeanu 17
Tel/Fax (01) 223.64.13
e-mail: vladimed@pcnet.ro

Redactor: Alexandru Sokolov
Coperta colecţiei: S. Sikin
Tehnoredactor: Marian Irimia – e-mail: mi@fx.ro

Copyright © 1999 by G. I. KAPITA
Copyright © 2000 by VES PABLISGING HOUSE
Copyright © 2000 by ROVIMED PUBLISHERS
Toate drepturile rezervate pentru România si Rep. Moldova.
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate

Cuprins

Din partea autorului 7
Cine sunt eu? 15
Atacul energetic 18
Energia 22
Cum este oare alcătuit omul? Cele şapte corpuri ale omului 26
Distribuirea energiei. Ceakrele 36
Ce este vampirismul energetic? 40
Nivelurile de dezvoltare ale vampirismului.
Stadiile bolii 46
Primul nivel. Contaminarea 46
Al doilea nivel. Debutul bolii 56
Al treilea nivel. Inimă flămândă 71
Al patrulea nivel. Sa-l striveşti şi sa-l înghiţi 81
Al cincilea nivel. Nu-mi sorbi iubirea, nu-mi sorbi sufletul 91
Al şaselea nivel. Asasinatul energetic 108
Al şaptelea nivel. Magia neagră 125
Aţi diagnosticat agresiunea vampirului.
Ce-i de făcut? 127

Metode de apărare 130
Apărarea psihică 136
Apărarea cu ajutorul Divinității supreme 136
Realizarea scutului energetic 138
Metode de pătrundere în structura atacului 139
Metoda răspunsului glacial 141
Apărarea practica 142
Apărarea prin acțiune 144
Apărarea informațională 146
Apărarea prin intermediul forțelor naturii 147
Apărarea prin rugăciune 149
Metode fizice de apărare 151
Dieta energetică 155
Exerciții pentru acumularea de energie 158
„Mântuieşte-mă pe mine, Doamne..." 161

DIN PARTEA AUTORULUI

ante drag

Te salut imaginarul meu interlocutor, închipuitul sau posibilul meu prieten. Să stăm puțin de vorbă, poate că tema acestei conversații te va interesa, şi sper eu, chiar îți va fi de folos daca vei încerca să rememorezi împreună cu mine câteva din întâmplările propriei tale vieți.

Eu nu mai cred de mult în coincidența întâmplărilor, în concursul de împrejurări pe care obişnuim a le numi misticism, supranatural ş.a.m.d., încercând parcă să alungăm nevăzutul (piei de-aici!) şi să le dăm un sens oarecum peiorativ. Mie experiența de viață îmi sugerează de mult, îmi explică si mă-npunge cu degetul spre ceea ce este evident: toate sunt departe de a fi întâmplătoare, toate sunt cu adevărat supranaturale! Putem desigur să ne cramponăm de cuvinte, ce este natural şi ce nu este

natural, ce înseamnă „supra", unde este susul şi josul şi tot aşa până reducem ideea la absurd. Departe de mine această pornire: dar dacă ceva din închipuire s-a trezit şi mi-am amintit, nu este fără motiv, înseamnă că trebuie să duc la bun sfârşit o treabă începută dar nu şi terminată. Încă din vremea îndepărtatei adolescenţe am reflectat asupra fenomenului relaţionării umane: cât imprevizibil conţine, cum este adesea de neînţeles. Am simţit în acelaşi timp că în acest fenomen este ascunsă o putere şi un sens pe care-l voi lămuri dacă voi încerca să gândesc puţin altfel decât ne-am obişnuit şi să nu mă opresc la suprafaţa lucrurilor.

Vorbesc cu tine în gând, interlocutorul meu. Poate că odată de mult ne-am cunoscut sau, doar din întâmplare, nu ne-am intersectat pe cărările întortocheate ale vieţii. Hai, ajuta-mă! Să încercăm să ne amintim ce am început împreună şi n-am dus la bun sfârşit. Eu am o presupunere şi voi încerca să ţi-o expun, iar tu mă vei corecta dacă pe undeva nu am dreptate.

Cu tine, vechiul meu prieten, am început să ne adâncim în marile taine ale ştiinţelor ezoterice. Îţi aminteşti câte controverse am avut? Cât de diferiţi eram prin educaţia noastră, prin modul de apropiere faţă de studiul înţelepciunii omeneşti.

Până astăzi, încercând adesea să mă edific asupra unei probleme intru din nou cu tine în polemică, iar

şi iar imaginarul sau poate foarte realul meu tovarăş şi combatant de idei. Excelent instruit, cu o minte iscoditoare, lipsită de orice rutină sau gândire şablonardă, aşa eşti tu, interlocutorul meu. Chirurgul numai cu mâinile absolut curate, sterile poate realiza o operaţie complicată prin care să înlăture partea bolnavă fără o infectare ulterioară şi fără recidivă. Numai cu o inimă şi o minte într-adevăr curate poţi să te apropii de zona periculoasă a existenţei şi conştiinţei. Probabil că de aceea îmi şi trebuie un om oarecum ideal pentru a putea cu el de mână „să cobor în iad", în străfundul căderii. De ce vreau să cobor până acolo? O lege veche spune: ce este sus este şi jos. Dacă nu putem să obţinem una din părţi poate ca merită să o cunoaştem pe cealaltă. Atunci vom putea şi să privim altfel şi să înţelegem din alt unghi obişnuitul.

Una din temele pe care am încercat noi să le dezvoltăm atunci, în speculaţiile noastre, a fost cea a bioenergeticii, a lumii nevăzute impregnate de energie, cu schimburile şi dinamica ei. Au fost teorii excelente, dezbateri pătimaşe, au fost şi germeni ai unor idei deloc rele dar mă tem că nu a fost nimic mai mult decât atât.

Pentru a putea înţelege complicatele procese ale relaţionării umane, asupra cărora meditează cele mai de seamă inteligenţe ale Planetei, specialişti în psihologie, ideile şi patosul nu sânt de ajuns. Este

necesară, în contactul cu oamenii, o experiență continuă și susținută pe mai multe planuri. Doar astăzi, după ce am asimilat o asemenea cantitate de informație încât s-a înscris în memorie deodată cu bătăturile din palme și ridurile de pe piele, după ce a germinat în esența ei fizică și a fost resimțită și trăită de propria-mi viață, doar astăzi pot să încerc să generalizez și să fac o sinteză cu acele idei pe care le formulam pe sub bolțile universitare în frumoasele vremuri naive.

Și iată prietene, realizând ca amintirea vie pe care mi-o trezești nu este întâmplătoare, am dedus pentru mine însumi următoarele: trebuie sa clarific problema iscată încă de atunci, din timpurile de odinioară ale adolescenței, când ai vrea sa cuprinzi necuprinsul și crezi în viitorul cel fericit. Când intri în contact cu știința ezoterică, nu te mai poți desprinde de ea, să o părăsești ca pe o îndeletnicire nefolositoare și s-o uiți. Ea nu te va lăsa. Va trebui să continuu studiul bioenergeticii folosindu-mă de experiența de viață acumulată, analizând-o, formulând concluzii și găsind legități.

Regulile se supun mai mult decât orice excepțiilor. Pentru a demonstra prezența continuă a Armoniei Superioare în tot ceea ce există putem recurge la exemplele patologiei din schimbul energetic inegal și să observăm către ce duce el. Experiența acumulată în acest domeniu poate fi cea mai bună ilustrare.

Așa am ajuns la conținutul fundamental al muncii mele: atacurile energetice, schimbul energetic inegal și în consecință, traiul unui ins pe seama altuia. Patologia cea mai grea, cea mai întunecată se constituie din cazurile în care o astfel de acțiune se petrece intenționat și în mod constant. Ea a fost întotdeauna legată de vrăjitorie, de magia neagră, de satanism. Prin urmare eu vreau să mă afund în noroi și să rămân totodată curat. Lujerii subțiri ai florilor răsar în lume și cresc curați precum cristalul, din pământ, putregai, noroi în pofida tuturor nenorocirilor. În felul acesta vreau și eu să port o scânteie din cunoașterea cea mai luminoasă prin întunericul și teroarea căderii umane. De aceea iau asupra mea un anume curaj în abordarea unor teme atât de marcate de ambiguitate. Poate că tocmai de aceea invoc sprijinul și ajutorul tău, interlocutorul meu imaginar. Viața mea care n-a fost simplă, să fie mărturie despre adevărul deducțiilor mele.

Cu ce vreau sa-mi încep reflecțiile? Vreau să înțeleg ce se întâmplă în oceanul infinit de energie ce umple și hrănește lumea noastră. Vreau sa încerc sa înțeleg, cu mintea mea slabă și limitată, ce-i în jurul meu. Vreau să-mi lărgesc capacitatea de a cunoaște pentru a ști mai mult. Dar pentru a merge în Necunoscut trebuie să găsim malul de la care să pornim în această călătorie. În matematică există o minunată noțiune axiomatică (în sensul ca nimeni nu

BIBLIOTECA 581.940 AMAN-CRAIOVA

întreabă de ce este tocmai aşa): PUNCTUL. Acest lucru cu dimensiuni infinit de mici în comparaţie cu tot restul înconjurător şi care nu interesează pe nimeni, ca obiect în sine, trece prin diverse transformări şi situaţii. El călătoreşte, se deplasează, are ceva legături de reciprocitate cu alte esenţe-puncte. Între ele pot fi distanţe, delimitări, intervale de formă, lungime şi orientare diferită. Cu alte cuvinte ceea ce i se întâmplă acestui punct este mai important, de fapt, decât el însuşi. Matematica stabileşte reguli. Sunt multe, de la cele mai simple la cele a căror complexitate puţini o înţeleg. Eu însumi, nu o dată, dând examen la aceasta disciplină am încercat să-mi închipui câte o asemănare concretă, să găsesc o analogie cu o aplicaţie curentă. De multe ori nu reuşeam. Dar nu asta e important. Iată ce-mi atrage atenţia: noi studiem relaţiile reciproce şi acţiunea. Nu am studiat niciodată punctul în sine. El există doar prin studiul interacţiunii punctelor. Dacă dintr-odată cineva ar vrea să cunoască structura internă a punctului însuşi ar uita pe loc de legăturile lui biunivoce cu alte puncte.

Relaţiile interumane sunt adesea analizate tot aşa, la nivel matematic. Aceste două puncte sunt apropiate: sunt doi soţi. Şi celelalte două puncte sunt apropiate: sunt doi vecini. Aceste două puncte sunt apropiate pentru că sunt fraţi de sânge şi sunt depărtate pentru că locuiesc în oraşe diferite.

Câteodată se mai ia în seamă configuraţia lor. De exemplu, relaţiile între rude sunt de o anume formă (domoale, unduioase), între vecini ceva mai abrupte. Toate acestea sunt aproximări abstracte.

Pentru a ne închipui măcar ce se întâmplă în lumea din jurul nostru va trebui mai întâi de toate să ne rupem de înţelesurile primitive, abstracte. Nu trebuie să încercăm să înţelegem ce se întâmplă cu punctul privind prin ochii punctului. Doar modul nostru tradiţional de a vedea omul ca pe o configuraţie de carne şi sânge (mod livresc) oase şi muşchi, piele (mod anatomic), mâini, picioare, trunchi (mod uzual), acest mod vede doar faimosul punct, adică nu înţelege nimic din ceea ce este omul. El analizează nu omul ci învelişurile lui fizice şi atât. E adevărat, chiar şi unii materialişti înveteraţi fac câteodată mici concesii, cum că undeva acolo - privesc în sus sau spre un colţ al camerei, sau peste umărul stâng - parcă ar mai fi un oarecare suflet. Dar unde se află el şi cine l-a văzut vreodată? Şi iată că imaginaţia oamenilor atribuie unor părţi din corpul fizic, prezente în configuraţia anatomică, diverse însuşiri. Dar dacă înţelegem că senzaţia de foame se formează în stomac (de acolo a venit şi tot acolo se stinge), cu alte senzaţii este mai complicat, pe ele parcă ar trebui să le plasăm în creier, doar că acesta pare să aibă cam prea multe funcţii. Cum alt loc nu avem, pe seama creierului se pun tot mai multe şi mai multe.

S-ar putea ca ceva sa nu fie în regulă cu modul de abordare! Mie stilul acesta nu-mi place, eu vreau să înțeleg unde şi în ce lume trăiesc şi cine sunt eu de fapt!

CINE SUNT EU?

Eu sunt o ființă umană. Ce înseamnă asta? Prin ce se defineşte? Prin aceea că am două picioare, două mâini şi un cap care uneori mă încurcă şi mă doare? De ce am venit eu pe pământ? De ce în jurul meu sunt unii la fel ca mine, reprezentanți ai seminției omeneşti, identici după aspect (în planul apartenenței la genul uman). Dar de ce sunt atât de diferiți în relațiile dintre ei, în contactele personale? De ce în prezența unora simți căldură şi liniște iar în prezența altora o stare de respingere la o simplă atingere? Nu are nici o legătură cu înfățişarea exterioară, căci cel mai frumos om se poate dovedi în final şi cel mai neplăcut. Probabil că există alte criterii, nu tocmai evidente, pe care nu le poți descoperi la prima vedere.

Eu reprezint o părticică din lume. În jurul meu se află lumea imensă, îmbietoare şi minunată, câteodată

înspăimântătoare şi periculoasă. Ea există independent de mine dar totodată există şi pentru că eu exist. Este ţesută din energie, din particule infime care prin viaţa şi vibraţia lor o alcătuiesc. Şi eu, ca şi fiecare om, sunt unul din aceşti atomi ce alcătuiesc lumea. Lumea înconjurătoare nu este omogenă. Forţele ei, al căror efect îl resimţim interacţionând cu ea, ne influenţează în mod diferit. De aceea considerăm că forţele lumii înconjurătoare sunt sau bune sau rele pentru noi. Binele şi Răul sunt două dintre primele noţiuni existente. Ele sunt absolute ca importanţă şi relative în înţelesul omenesc. Din cele mai vechi timpuri ale istoriei umane, miturile, legendele, tradiţiile reflectă această dualitate a fiinţării. Omul este înconjurat de forţe bune şi rele, ele aparţin în mod corespunzător zeilor buni sau răi. Unora li se adresau pentru ajutor, de la ceilalţi aşteptau osânda, căutând un refugiu din calea lor.

Trebuie subliniat faptul ca înţelegerea binelui şi răului este indisolubil legată de conştiinţa noastră. Şi ceea ce înainte a fost „rău" ulterior s-a dovedit o încercare în numele binelui şi de aceea a fost în esenţă bun. Şi invers, ceea ce înainte părea să ajute şi să acţioneze în sensul binelui, mai apoi s-a văzut altfel: cărările erau înşelătoare şi abăteau de la munca necesară dezvoltării. Am întâlnit adesea acest punct de vedere: „Omul prin natura lui este leneş şi zgârcit". N-aş vrea să rămân la nivelul unei astfel de

„naturi"! Lenea este însuşirea unei conştiinţe cu totul neevoluate. Personalitatea este la nivelul embrionar. Lenea este unul din obstacolele timpurii pe drumul lucrului asupra sinelui.

ATACUL ENERGETIC

Aşadar, m-am apucat să studiez unul din fenomenele cele mai complicate. El este pe atât de dificil pentru înţelegerea, percepţia şi lupta împotriva lui şi a efectelor sale pe cât de des se întâlneşte în viaţa de toate zilele. Este vorba de aşa numita intervenţie energetică. Se poate spune şi astfel: atacul psihic.

De ce se întâmplă aşa ceva? Cum se resimte? În ce constă pericolul? Să încercăm să răspundem la întrebările puse. Ce ne trebuie pentru aceasta? Experienţa vieţii şi, înainte de toate o minte deschisă cunoaşterii, desprinsă din plasele raţionalismului. Ne-am obişnuit să vedem doar o parte a lumii. Ceea ce străbate câteodată întâmplător „printre rânduri" din Cartea Vieţii se întâmplă să fie greu de captat. Uneori, dimpotrivă, scânteia cunoaşterii poate fi ascunsă sub un strat gros de reziduri mistice.

Primul pas: să detectezi pentru tine acest hotar îngust dintre „mistică" în conştiinţa domestică (ceva ce parcă nici nu există) şi realitatea supusă legilor până la deformare. Al doilea pas trebuie să fie pătrunderea treptată şi atentă în profunzimea acestei stări intermediare. Tocmai atunci se iveşte şi posibilitatea de a avea asupra tabloului adevărat al vieţii un punct de vedere cât de cât corespunzător. Partea raţională este reprezentată în concluziile mele de ştiinţa tradiţională. Ei bine, cum se împotriveşte ea şi nu vrea să admită concurenţa! Consolidându-se temeinic pe tot parcursul secolului al XIX-lea, secolul cercetărilor şi descoperirilor fundamentale, a fost înfrântă în mod extrem de neplăcut de cele mai recente cercetări.

Dar şi ştiinţa trebuie să se schimbe, să recunoască şi ea că tradiţia şi drumul bătut sunt limitative şi să se dezvolte. În continuare partea „mistică", ceea ce este iraţional şi inaccesibil înţelegerii, trebuie căutată în feluritele învăţături filozofice şi în religiile diferitelor popoare. Şi nu este obligatoriu să fii ex-cesiv de perspicace pentru a descoperi ce multe au în comun ideile unitare care le străbat. Surprinzător prin frumuseţea şi construcţia lui este sistemul de cunoştinţe alcătuit de străvechii învăţaţi orientali. Ei au fost receptaţi şi uşor reformulaţi de ocultismul occidental. Astfel că împreună ei oferă acea metafizică în care m-am obişnuit să cred şi de care mă folosesc bazându-mă pe terminologia şi semnificaţiile ei.

Studiind problema luată în colimator în această lucrare, intervențiile energetice caut iar și iar sprijin și explicații în această ezoterică, adică neștiută de toți și într-o oarecare măsură tainică, știință.

În natură schimbul energetic se realizează permanent. În lumea energiei trăiește și există de asemeni omul. Toată viața lui este un circuit energetic în doze diferite de emisie și absorbție. Când omul produce el însuși energie necesară pentru a exista în raport cu ceilalți oameni, își dăruiește energia primind-o în schimb pe a altora. În felul acesta oamenii relaționează, fac schimb de senzații, de strângeri de mână, de sentimente, cuvinte, gânduri.

Dar unii oameni, ca urmare a unei imaturități sufletești și a lenei sau însușirilor egoiste preferă să ia mai mult decât oferă. Captându-și energia necesară ei comit atacuri energetice, în esență, un furt de forțe vitale.

Aceasta se evidențiază mai mult sau mai puțin conștient sau inconștient, dar cât de frecvent este fenomenul scapă închipuirii multora.

Nu trebuie uitat că noi nu trăim pe pământ doar așa de florile mărului și în fiecare din noi are loc în permanență o luptă între Dumnezeu și Diavol. Dar oamenii sunt ca orbi, ei nu știu, nu văd ce se întâmplă în jurul lor. Iar războiul forțelor subtile este de asemeni invizibil pentru ei. Unde are el loc? Care sunt țelurile lui? Lumea însăși este acest război

continuu și câmpul de operații îl reprezintă omul. Iată și de ce am apelat la un termen militar precum e „atacul". Forțele întunecate nu trebuie niciodată subevaluate. Ele invadează în permanență și se fac prezente în acele manifestări ale vieții omenești unde controlul minții este slab. Prin urmare, ce se întâmplă în decursul schimbului energetic inegal? În ce constă pericolul? Acest fenomen este numit frecvent „vampirism". Legendarii vampiri din poveste parcă se hrăneau cu sângele propriilor victime. Ce fel de sânge beau și ce fel de vampiri sunt? Astea sunt basme! Așa ceva nu există! mi se va spune. Eu pot răspunde într-un singur fel: cât de mult aș vrea să fie acestea basme!

În realitate, desigur, ar fi fost mai adecvat să numim fenomenul vampirism numai în cazul în care are loc un atac cu totul conștient, indiferent de felul în care îl resimțim. Astfel de cazuri există, se înțelege, dar sunt foarte rare. Fenomenul despre care vorbim în fapt s-ar numi mai propriu parazitism, o dorință conștientă sau inconștientă de a trai pe socoteala altuia.

ENERGIA

Despre ce fel de energie vorbim? Ocultiştii preferă expresia „energie psihică". Este posibil să aibă dreptate. Psihicul este legat de suflet iar noi cheltuim ceea ce uzual se numeşte puterea sufletului. De fapt, totul este puţin mai complicat dar ne putem limita la o astfel de definiţie. Ea nu păcătuieşte prea mult împotriva adevărului.

Prin „energie" se obişnuieşte să se înţeleagă acelaşi lucru cu cel desemnat în India prin „prana" şi „ci" sau „ţi" în China. Energia înseamnă vibraţiile care umplu cosmosul. Este o forţă magică, invizibilă. Fiecare popor are pentru ea o definiţie dar nimeni încă nu a reuşit s-o înţeleagă şi s-o explice. De aceea denumirea ei depinde de felul în care se manifestă. Ea poate fi „energie telurică", „energia dragostei" şi „energia de lucru". Totul în spaţiu este alcătuit din materie, materia fiind o formă de existenţă a energiei

care se găseşte sub diverse aspecte, diverse forme, în vibraţii cu frecvenţa variabilă. Este o forţă originară, de dinainte de creaţie, cu care este saturat Cosmosul şi care este concentrată şi se manifestă pe deplin în om.

Energia trece în om prin diferiţi conductori, purtători. În acest caz reprezintă energia acţiunii, forţa existenţei, vitalitatea - toate sunt manifestări eterice. Puterea sentimentelor este manifestarea astrală, energia gândului reprezintă manifestarea mentală, iar forţa superioară a iubirii şi credinţei – manifestarea spirituală. Semnificaţia de energie psi-hică s-a constituit în Agni Yoga şi în învăţăturile oculte. Însuşi termenul de „energie" a apărut pentru prima dată la Aristotel.

Ce este energia parcă am şti cu toţii. Am întrebat deunăzi pe un băiat din vecini, isteţ şi foarte bun şcolar:

— Tu ştii, Kolenka, ce este aceea energie?

Isteţul mi-a răspuns cu mândrie:

— Bineînţeles că ştiu. Mi-am scris definiţia în caiet.

— Ia te uită! Fii bun şi povesteşte-mi.

Elevul merituos s-a înmuiat şi mi-a spus ceva mai puţin sigur:

— O citesc imediat. N-o ţin minte, trebuie să mă uit.

Aşa se întâmplă cu noi toţi, folosim concepte înalte fără sa ştim sau sa mai ţinem minte tocmai

înțelesul lor. Totodată Biblia şi creştinismul sunt pline de semnalări ale forțelor şi energiilor. Elena Blavatsky confirma în lucrarea „Devoalarea lui Isis", infinitatea de nume ale forțelor nevăzute prin următoarea listă:

„Haosul anticilor, Focul Sacru al lui Zoroastru sau Atash-Behram al parşilor, Focul lui Hermes, Focul Sfântului Elm al germanilor, Fulgerul Cibelei, Făclia arzătoare a lui Apollo, Flacăra de pe altarul lui Pan, Focul nestins din templul de pe Acropole şi din templul zeiței Vesta, Pala de foc de pe coiful lui Pluton, Strălucitoarele Scântei de pe diademele Discurilor, de pe capul Gorgonei, de pe coiful lui Pallas Athena şi din sceptrul lui Mercur, Limbile de foc ale Sfintei Treimi, Chivotul lui Moise, Stâlpul de Foc din Cartea Exodului, Făclia lui Abraham, Focul Veşnic al Beznei fără de Fund..." şi multe, multe altele.

Învățăturile ezoterice evidențiază următoarele forme ale energiei cosmice:

Electricitatea sau manifestarea activă a energiei. Este aspectul masculin al forței cosmice Yang, simbolul lui este un principiu dinamic, impulsul.

Magnetismul sau manifestarea pasivă, „aspectul feminin" Ynn, simbolul sau este câmpul de forță, un principiu static.

Starea fluidă sau electromagnetică a echilibrului instabil corespunde curgerii şi de fapt doar ea există în lumea reală.

Ştiința ezoterică se fundamentează pe legea ermetică a identității conform căreia în tot ce există se reflectă forțele superioare neântrupate. In felul acesta putem presupune că în fiecare om există trei feluri de energie: manifestarea principiului divin-masculin al voinței, a principiului divin- feminin al absorbției şi manifestarea primelor două principii în care a pătruns respirația vieții ceea ce de fapt şi reprezintă energia psihică.

CUM ESTE OARE ALCĂTUIT OMUL? CELE ŞAPTE CORPURI ALE OMULUI

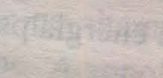

Mai tot timpul dau peste cuvântul „subtil". În permanență, sau „se activează planul subtil" sau se întâmplă ceva în „lumea subtilă". Ce înseamnă termenul acesta ? De ce este legat?

Din punctul de vedere al marii majorități între diversele sisteme de opinii, învățături şi practici, omul nu este doar o forma fizică vizibilă pentru toți, dar cu ea se identifică tot mai mult contemporanii noştri. Câteodată se adaugă la apartenența propriului eu lumea sentimentelor, dorințelor şi a emoțiilor. De obicei, ele servesc chiar la configurarea propriei personalități, şi mai mult, la delimitarea de ceilalți, adică la trasarea hotarului cu o linie cât mai groasă. Dar omul este departe de a fi doar atât, multe lucruri

sunt încă inaccesibile simțurilor noastre. Pentru a înțelege, pentru a ne face o imagine să ne adresăm învățăturilor ezoterice Anatomia metafizică a omului reprezintă o alcătuire formată din şapte corpuri subtile. Ele îşi îndeplinesc funcțiile în alte coordonate spațio-temporale, de aceea nu sunt accesibile organelor de simț obişnuite. Ele au alte vibrații. Pentru un cercetător iscoditor subiectul acesta este uriaş. Dar pentru a înțelege relațiile dintre oameni, mai ales pe cele patologice, acest gen de informație nu poate fi ocolit. O expun într-o formă cât se poate de sumară:

Corpul fizic. Iată-l, iubit uneori până la durere, cunoscut până la dezgust. Este ceea ce ştim, ceea ce percepem. Salutare drăguțule, n-ai nici o şansă sa te uităm. El receptează doar energiile grosiere, compacte şi influențele din planul fizic. El este un instrument, căci singur el nu simte nimic. Este putreziciune şi țărână. „Şi Domnul Dumnezeu ă făcut pe om din țărâna pământului, i-ă suflat în nări suflare de viață, şi omul a devenit un suflet viu"(Geneza, II, 7). Corpul fizic este un suport şi un recipient pentru energia din planul subtil. Dar plăcerea, căldură sau dimpotrivă disconfortul le resimțim prin **corpul eteric**. El este dublura corpului fizic. Dintre corpurile subtile el este cel mai dens. Exista oameni care-l pot percepe cu propriile organe de simț, dar numai cei hipersensibili, (extrasenzorialii, sau într-o

alta terminologie senzitivii). El este acela numit în mod curent biocâmp. Inexact. Noțiunea de biocâmp reflecta starea de sănătate a omului, distribuția și uniformitatea energetica la nivelurile corporale. Dar mai mult decât atât corpului eteric îi corespunde și fundamentul, scheletul legăturilor psihologice dintre om, societate și mediu.

Corpul eteric se compune din reacțiile acumulate ale omului. Din toate acele reacții, mai exact rezultatele lor care se reține instinctiv, din reacțiile organelor de simț, din primele impresii, descoperiri etc. Cuvântul de relație al câmpului electric este viabilitatea. Conștiința noastră n-ar trebui sa se amestece în așa ceva. Daca am încerca sa înțelegem câte un fragment izolat din întregul „marii" cunoașteri instinctive, n-am ajunge la nici un rezultat. Încearcă sa înțelegi cum mergi: cum, în timp ce pășești se contracta articulația, cum se îndoaie degetele, la ce înălțime se ridica celalalt genunchi... Daca în acest moment nu cazi cât ești de lung înseamnă că îți desfășori „înțelegerea" cu multa acuratețe. Încearcă sa înțelegi cum respiri, cum se mișca diafragma, cușca toracica. Presupun ca vei întrerupe foarte repede experimentul! Conștiința provoacă un dezechilibru în planul eteric. Nu este dorita pe aici.

Îmi vine în minte următorul gând. Daca eu, prin acțiunea mea, pot sa intru în câmpul meu eteric în același fel este capabil și altul sa intre în el. Da, în

principiu așa se și întâmplă. Doar ca asta presupune o anume tehnica și măiestrie. Cea mai buna apărare în acest caz se dovedește a fi neîncrederea și necunoașterea. De asemenea inima curata, sufletul și cugetul curat. Daca tu însuți nu vei face așa ceva , nu vei încerca sa te vâri în altul, atunci nimeni nu va putea să-ți facă acest lucru ție.

Norbert Wiener, „părintele ciberneticii", gândindu-se cum sa realizeze computerul, inteligența artificiala, a știut cum sa-l învețe sa calculeze, sa activeze, sa funcționeze. Dar n-a știut cum să-l înzestreze cu capacitatea specific umana de a recunoaște figurile. De aici a rezultat concluzia lui ca nu se poate construi un creier identic cu cel omenesc.

Noi putem de pilda sa deosebim instantaneu un bărbat de o femeie fără sa studiem, sa deliberam întâlnindu-i, cărui sex aparține fiecare. Chiar și un copil mic deosebește un „nene" de o „tanti". Astfel de informații, reacții, cunoștințe adunate încă din timpul vârstei inconștiente și care servesc la dotarea omului pentru viața se acumulează în corpul eteric și se folosesc ulterior în mod instinctiv.

Computerul analogic trebuie sa aibă o incredibila memorie aplicata, o baza de date uriașa (la om aceasta este creierul) și o viteza fantastica de prelucrare a informațiilor (la om deplasarea energiei prin corpul eteric). Poate cândva acestea vor deveni realitate.

Urmează *corpul astral*, corpul senzațiilor, emoțiilor și patimilor. La unii este ca un firicel de apa, la alții un ocean necuprins când în furtuna, când liniștit. Putem sa ne studiem corpul astral dar nu toate profunzimile sunt accesibile iar stăpânirea sentimentelor este o capacitate foarte rara. Prin corpul astral oamenii realizează legăturile dintre ei și cu Planeta. În decursul evoluției noastre ne-am separat unii de ceilalți doar prin corpurile fizice, dense. Dar prin sentimentele noastre suntem legați de fapt într-o singura ființa. Făcând un rău cuiva în final ne facem rău doar noua înșine. Acest lucru se reflecta și în porunca „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți" dată nouă spre izbăvire.

Deocamdată omenirea se înțelege atât de puțin pe sine, încât seamănă cu un sugar ce se agita în pătuțul sau. Iată, copilul se joaca cu mânuțele sale și nu vede ca ele sunt o parte a propriului corp. Iată-l ca s-a lovit peste mânuța-jucărie și a izbucnit în plâns neînțelegând de ce îl doare. Ce mult mai are de învățat. Pentru început sa perceapă, sa înțeleagă și abia apoi sa stăpânească.

Adesea în loc de a stăpâni corpul astral se striveşte în mod primitiv un sentiment izolat, desprins și chiar mai degrabă dorința din spatele lui. Prin aceasta, corpul astral se deformează, se mutilează, se îmbolnăveşte și întregul sistem „om" nu mai poate funcționa în deplinătatea lui. Stăpânirea

corpului astral, de exemplu corectarea dispoziției se poate realiza cu ajutorul instrumentului-conștiința. Propriile sentimente pot fi stăpânite doar analizând și înțelegând de ce ți s-a schimbat dispoziția, explicându-ți fie caracterul obiectiv sau temporar al problemei, fie posibilitatea îndepărtării ei. Metoda aceasta s-ar putea numi „a privi de pe margine". Dar este foarte posibil, prietene ca lovindu-te de dorința care te încurca sa renunți la ea. În ce consta diferența? De ce, de data asta, corpul astral nu va suferi deprecieri? Ai decis asupra refuzului în deplina conștiență fără sa transferi în subconștient o dorința informa primara, neprelucrata. Dar ea nu s-a schimbat, nu s-a realizat, pur și simplu a dispărut din orizontul vizibil, luând cu sine - în adâncul tău! - tot aceeași problema.

În planul astral multe sunt determinate tot de autoevaluare. Daca nivelul autoevaluării este foarte coborât, atunci corpul astral va apărea înghesuit, dimpotrivă dacă autoevaluarea este ridicata, corpul astral va avea goluri. Și într-un caz și în celalalt lipseşte armonia și de aceea situațiile de viața se vor dezvolta în așa fel încât sa readucă sistemul în starea de echilibru. Și cu cât greşeala este mai mare cu atât va fi mai greu vieții s-o corecteze.

După moartea fizica, ce reprezintă un popas în existența spiritului nemuritor, în respectivul trup concret, muritor, începe descompunerea succesiva a

învelişurilor eterice. Legătură cu datinile creştine ale înmormântării nu cere o atenţie deosebita, ea este evidenta. Corpul eteric se descompune cam în a noua zi şi duce cu sine amintirile minore de scurta durata, valabile doar pentru o viaţa. Corpul astral se descompune după cel eteric, către cea de-a patruzecea zi. Informaţia pe care a strâns-o o transmite ca experienţa corpului următor, aflat cu mult deasupra lui, corpul mental.

Corpul mental. Ce este el? Se constituie din gândurile noastre. Gândurile noastre sunt sângele lui, capacitatea de a înţelege este una din însuşirile lui. Dar în el sunt şi obsesiile adânci şi neplăcerile. Prin corpul mental suntem de asemenea legaţi, care în mai mare măsură, care în mai mică, de întreaga lume. Sa intuiască şi să înţeleagă lucrul acesta sunt capabili iarăşi puţini. Hotarul dintre privat şi comun îl stabileşte conştiinţa noastră. Hotarul exista întotdeauna. La nivelul corpului eteric el se compune din ţelurile egoiste care întreţin activitatea vitală a corpului fizic. Aş spune ca aceste orientări se exprima prin „eu vreau". Aici ar încăpea o analogie cu oul. Orientările egoiste sunt coaja. Ea protejează embrionul delicat, conţinutul oului, de lumea exterioară. În acelaşi timp, tocmai prin ea se realizează schimbul cu mediul extern indispensabil pentru menţinerea vieţii şi dezvoltării personalităţii. Daca orientările sunt prea rigide, impenetrabile, personalitatea se sufoca şi începe sa se descompună înainte de a se fi născut. Dacă cineva din afara sparge coaja înainte de soroc şi asta poate duce la moartea personalităţii. Ea nu este încă pregătită pentru viaţa în condiţii atât de grele. Cu cât este mai firava personalitatea umana, cu atât este mai tare coaja din jurul ei. Şi cât de des, lovindu-ne de egoismul celuilalt, de încăpăţânarea lui, enervaţi, încercam spargerea convenţiilor acestui om fără sa ne gândim la consecinţe.

La nivelul mental, suntem, apăraţi de influenţele exterioare destructive prin acumularea de cunoştinţe, de experienţa dar nu una personala.

Toata experienţa noastră de viaţa cu greu ar ajunge pentru alcătuirea corpului eteric. Apărarea mentala se compune din cunoştinţele de ordin general asimilate de om pentru sine, din etica, morala, religia constituite de-a lungul mileniilor. Sa presupunem ca un om, într-un fel oarecare nu mai este în conexiune cu religia în înţelesul ei de fiecare zi. Dar el ştie, măcar în mod abstract, despre existenţa ei „undeva în natura" şi în construcţiile sale mentale o confirma, „îi da dreptul la existenţa". Pentru acest om religia face parte din învelişul de protecţie al nivelului mental.

Orientările, ideile şi principiile acumulate îşi găsesc un loc în **corpul cauzal**, numit uneori al mutaţiilor alteori al lui Manase. Prin el omului i se transmite energia cosmica superioara, de evoluţia

acestui corp se leagă consolidarea structurii interne, autoperfecționarea și percepția armoniei superioare, pe care o receptam în forma conștiinței, a principiilor morale, a simțului datoriei. Aici se afla etica, orientarea evoluției și relațiile cauza-efect.

Mai sus, la un grad superior de subtilitate exista încă doua corpuri care alcătuiesc împreuna monada, „scânteia divina" pusa în noi înaintea nașterii. Acestea sunt **corpurile „buddhi"** și **„atman"**. La nivelul actual de evoluție a omului și a societății umane, conștiința nu se poate ridica atât de sus. Doar câteva personalități din întreaga istorie a omenirii au confirmat regula prin excepția pe care o constituie. În aceste corpuri este punctul cel mai de sus al individualizării și dezvoltării, este conștiința superioară, ca și dezlegarea, și binecuvântarea de a trăi.

Aceste trei corpuri în actualul stadiu de dezvoltare al omenirii nu pot fi recunoscute de ea și toate presupunerile despre ceea ce conțin, ce se petrece în ele nu sunt decât o palida copie după un grandios original. Nici o noțiune nu li se poate adecva. Fără sa mințim putem spune ca în aceste corpuri ale noastre se afla învăluită acea Împărăție a lui Dumnezeu dinăuntrul nostru. Trebuie doar să găsim calea. Aceste corpuri sunt de asemenea unitare pentru întreaga omenire.

Fiecare corp are un înveliș după cum corpul fizic este acoperit de piele. Prin piele corpul respira, ea îl

apără de condițiile ostile ale mediului înconjurător, îl protejează și reacționează la influențele exterioare. Învelișul trebuie sa fie rezistent și plastic pentru a se putea adapta repede la diversele condiții ale spațiului din jurul corpului. Dar învelișul nu poate exista singur, el se alimentează și se susține prin chiar energia corpului subtil. Daca în corpul subtil s-a petrecut un oarecare dezechilibru în mod corespunzător se fragilizează și învelișul putând fi ulterior străpuns printr-o acțiune exterioara. Dar niciodată nu se vor putea întâmpla astfel încât străpungerea învelișului sa se petreacă în primul rând. Dereglările vin dinăuntru, din corp și numai ulterior se releva în contactul cu lumea exterioara.

DISTRIBUIREA ENERGIEI

CEAKRELE

Ar mai fi de menționat felul în care energiile se răspândesc în corpuri. Deoarece legăturile interactive dintre corpurile omului se realizează în speța cu ajutorul curenților de energie, rolul de organe de simț subtile îl joaca ceakrele, punctele de distribuție a energiei. În mod tradițional, ceakrele sunt în număr de șapte, sunt amplasate în lungul coloanei vertebrale, și daca ar fi sa le atribuim convențional organelor corpului fizic rezulta următorul tablou:

Moalele capului - Sahasrara - punctul intrării.

Punctul dintre sprâncene - Ajna - receptacolul energiei mentale.

Gâtul – Vishuda - receptacolul energiei formei, expresiei.

Inima – Anahata - receptacolul sentimentelor.

Plexul solar – Manipura - receptacolul energiei volitive.

Regiunea inghinala – Svadhistana - receptacolul energiei sexuale şi creatoare.

Coccisul - Muladhara - receptacolul energiei vieții.

Nu este de loc greu sa presupui că trupul, corpul fizic, este purtătorul minții. Daca trupul este vătămat, nici mintea nu se poate exprima în mod optim, manifestările afective se perturba, reacțiile se deformează. Şi iarăşi toate acestea se „înscriu" la capitolul funcționarea creierului. Creierul reprezintă (conform unei răspândite opinii ştiințifice) organul activității mentale. În conversațiile uzuale prin mijlocirea expresiei „activitate cerebrala", creierului i se asociază descifrarea termenului greu accesibil de „mental". Învățăturile ezoterice atribuie creierului doar capacitatea de a recepționa stimulii senzoriali şi impulsurile motoare. Am întâlnit în cercetările ocultiste o comparație deloc neizbutita cu „centrala telefonica a sistemului nervos". După părerea mea, se apropie mult de adevăr. Creierul este punctul în care mintea intra în contact cu trupul, prin el trec mult mai perceptibil curenți energetici ce leagă între ele corpurile subtile transferând informația. Puncte de acelaşi gen constituie în planul fizic glandele cu secreție interna ce sunt legate de sistemul endocrin.

Ceakrele, prin amplasarea lor în corpul omului, coincid îndeaproape cu organele sistemului endocrin.

În planul fizic este greu de evaluat însemnătatea glandelor cu secreția interna: hormonii produşi de ele determina calitatea sângelui, compoziția lui. Prin perturbarea funcționarii uneia dintre ele se modifica şi cantitatea de hormoni din sânge şi ulterior se produce o perturbare a schimbului de substanțe în tot organismul. De aceea este atât de dificila diagnosticarea, studierea şi pe mai departe tratarea cazurilor din patologia endocrina. Totodată, având o legătura strânsă cu trecerea curenților energetici prin ceakre în cazul insuficientei lor permeabilități, deschideri, se ajunge la o perturbare care în viitor se va proiecta pe corpul omului. Inițial este posibil ca perturbarea sa se petreacă la nivelul corpului astral schimbând mediul emoțional al omului. Medicina practica, din câte sunt informat, cunoaşte legătura dintre starea emoționala şi temperamentul omului.

Acest factor este de mult cunoscut adepților diferitelor învățături. Multe din practicile orientale utilizează metode de dezvoltare a corpului prin deschiderea ceakrelor şi transferul de energie din planurile superioare în cel fizic. Daca oricare din procedeele translatării se face printr-o conectare corecta la planul fizic, el devine foarte puternic. Lumea fizica solida este mult mai accesibila noua şi

trebuie sa ştii sa găseşti punctele de acces, de contact cu materia grosiera. Construcțiile mentale abstracte, aşa vor şi rămâne daca nu vor fi trecute în fapt.

Fiecare ceakra parca ar lucra în doua direcții: orizontala când primeşte, distribuie şi radiază curenții energetici corespunzători ei, şi pe verticala când energia sub forma de curent, venind din afara, este recepționata şi trecuta în mod logic prin tot canalul spinal. Într-un organism ideal aşa cum ar trebui sa fie conform proiectului Creatorului fiecare om, energia vitala curge dintr-o parte în alta purtând forțele vitale lin, uşor şi liniştit prin toate ceakrele fără perturbări şi pierderi. În mod practic nu vei întâlni aşa ceva în viața: cauza rezida în necunoaşterea legilor Naturii, motiv pentru care se îmbolnăvesc şi suferă oamenii ceea ce la rândul sau dăunează Naturii. Țelul spre care trebuie sa tindem este realizarea Armoniei omului şi Naturii în toate planurile, şi cel fizic şi cele subtile.

CE ESTE ACELA VAMPIRISM ENERGETIC?

Vampirism în accepția noastră nu înseamnă desigur sa sugi sângele cuiva în timp de noapte. Prin vampirism se înțelege îndeobște orice forma de preluare a energiei sau a forțelor vitale de la ceilalți, și în aceeași măsura intensificarea forțelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trai pe seama lor.

Vampirismul este o boala care produce leziuni în corpul astral al omului. În distribuția de energie pe nivelurile corpurilor subtile apare o ruptura: curenții emergenți poarta reacțiile și senzațiile acumulate în sus prin corpul astral către niveluri mai înalte pentru a fi prelucrate, interpretate și mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea și binecuvântarea din partea Suprema. Curenții descendenți, luminând de sus viața, coboară și se înfig în corpul astral perturbat care nu mai poate

răspunde prin sentimente impulsurilor superioare. Apare insatisfacția, resentimentul fața de lume, fața de cineva în special și în felul acesta, treptat se produce o înlocuire a valorilor pe care omul nu o recunoaște din incapacitatea lui de a înțelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea ca el este ființa cea mai importanta din Univers și ca toți trebuie sa îl slujească și sa i se supună pentru a-l îmbogăți, a-i umple viața de plăceri și satisfacții. Daca este bine sau rău nu caută sa afle atâta timp cât valorile lui etice deja se situează la acest nivel neputând sa le primească pe cele de sus. Dar din cauza închiderii traseului energetic la nivelul rupturii dintre corpuri, omul începe sa sufere de foamea energetica. Iar energia primita din planurile fizic și eteric nu ajunge pentru refacerea corpului astral. Deoarece omul nu mai este capabil sa primească înaltele energii vitale din vibrațiile subtile superioare, el începe sa se folosească pentru propria alimentare de energia altor oameni. Uneori aceasta se manifesta insesizabil, dar se poate amplifica și duce la urmări extrem de grave. Necazul „vampirului începător" consta în incapacitatea lui de a înțelege cauzele izbucnirii bolii, ea putând fi ocolita destul de ușor. Câteodată obstacolul este lenea. Cine ar vrea sa lucreze asupra sa? E o întreprindere lipsita de rezultate! E plicticos! Așa se și face ca omul se plasează el singur la marginea

unui plan înclinat ce duce înspre abisul căderii şi începe încetişor sa alunece. La început nici viteza nu este mare, nici răul provocat nu este deocamdată grav dar legile naturii sunt încălcate. De aceea (după cum şi cel mai mic păcat are o plata) omul se va afunda şi mai mult pentru a ajunge la o alegere conştienta: sa mă ridic oare (dar asta este deja dificil) sau sa continui alunecarea?

Adresându-mă Bibliei am găsit o situație după opinia mea interesanta. Peste tot, sângele este nemijlocit legat de suflet. Dar asta nu se întâmplă doar pentru ca în vechea limba ebraica cuvintele „sânge" şi „suflet" se scriu la fel. Sângele reprezintă substanța fizica a sufletului. După cum sângele cir-cula prin corpul omului întreținând viața, tot aşa se mişca şi sufletul - curenții energetici în corpul astral. Sa faci vărsare de sânge, sa iei sângele cuiva este un păcat, tot atât de intangibil este şi sufletul fiecărei ființe.

Când vorbim de vampirism, avertizându-vă asupra lui, nu înseamnă ca într-o noapte întunecata pe o ulicioara va ataca cineva cu colții mari, veți fi muşcați de carotida şi cineva vă va suge din sângele crud. Deşi tocmai aceasta imagine s-a păstrat în folclorul din aproape toate țările, fiindu-ne clar ca nu este o întâmplare. Vampirismul arareori este conştientizat, atacurile energetice - intervențiile - rareori sunt orientate spre un țel concret. Mai degrabă se întâmplă în relațiile de fiecare zi, aducând de altfel, daune perfect vizibile.

Contactele dintre oameni au loc concomitent la multe niveluri. Oamenii fac schimb de cuvinte şi împreuna cu ele de gânduri, sentimente, îşi transmit emoțiile şi dispozițiile. Dar fiecare are bilanțul energetic propriu şi adesea nu se realizează un contact echilibrat. Neapărat cineva sau vrea sa domine, sa fie mai tare sau invers, sa-şi ia fără sa ceara, un pic din energia altuia...

Am găsit o mare asemănare cu orientarea mea, în lucrările unei cunoscute adepte a ocultismului occidental tradițional, Dion Fortune. Iată ce scrie aceasta respectabila vrăjitoare:

„Când a apărut pentru prima data psihanaliza în Anglia, m-am pus sa o învăț şi am devenit studentă iar apoi lector într-o clinica din Londra. Noi studenții, am fost în curând uimiți de faptul ca tratarea unor bolnavi ne extenua". Problema nu era ca necesitau multe îngrijiri ci ca pur şi simplu ne istoveau şi noi eram după o consultație ca nişte cârpe stoarse. Cineva a pomenit întâmplător acest fapt în fața unei surori medicale ce lucra la secția tratamentelor electrice şi ea ne-a spus ca aceeaşi pacienți dereglau şi aparatura electrica şi ca ei, fără sa clipească puteau sa absoarbă tensiuni de intensități uimitoare.

În acest loc, desfăşurându-mi munca legata de psihanaliza, am dat peste o cazuistica a dependenței patologice între doi inşi, cel mai adesea între mama şi fiica sau între doua femei, prietene şi câteodată

între mama și fiu iar într-un caz din societate între o femeie și un bărbat. La tratament veneau întotdeauna negativii acestor perechi. Noi eram capabili sa le oferim un ajutor considerabil prin metode psihoterapeutice. Caracteristice le erau întotdeauna aceleași simptome: paloarea feței și un aer istovit, bolnăvicios, o stare de slăbiciune și ușoara oboseala. De asemeni toți erau foarte sugestionabili și de aceea era ușor sa lucrezi cu ei. În consecința, în astfel de cazuri puteam sa obținem rezultate bune destul de repede și în mod obișnuit.

Un moment curios totuși a fost acela ca ruperea legăturii patologice a provocat un dezechilibru vizibil, chiar un semicolaps la partenerul dominant al unei astfel de relații. Am descoperit ca pentru o însănătoșire efectiva era obligatoriu sa insistam asupra despărțirii partenerilor, dar aceasta măsură, în mod invariabil, trezea un protest activ la partenerul dominant.

La vremea aceea, toate le explicam în termenii psihologiei lui Freud dar chiar și așa n-am reușit sa înțeleg influența stranie pe care o avea despărțirea asupra insului considerat sănătos și faptul ca atunci când unuia îi era mai bine, celuilalt îi era mai rău."

Strâns legata de vampirism mai este și o alta boala: alcoolismul. Asupra lui va trebui sa ne oprim în mod special. După părerea mea, boala planului subtil numita „vampirism energetic" se poate ivi la

diferite niveluri. Orice împărțire este simbolica dar pentru om se pare ca este mai ușor sa evalueze separat un nivel îngust, ca apoi sa realizeze o sinteza.

NIVELURILE DE DEZVOLTARE ALE VAMPIRISMULUI

STADIILE BOLII

PRIMUL NIVEL
Contaminarea

Primul nivel nici nu se consideră vreodată ca fiind boală, ca fiind patologic. Şi doar acesta este începutul. Nimeni nu se va putea opri, odată ce a început sa alunece pe planul înclinat. Dacă omul, de la bun început, nu va înţelege întregul pericol, păcatul şi consecinţele posibile, atunci el se va simţi bine, poate chiar îi va fi mai simplu în viaţa, va pleca pe acest drum şi se va afunda...

Iar totul începe în deplina nevinovaţie. Omul începe sa construiască în jurul sau un mediu nutritiv.

Nutritiv doar pentru sine, nu în armonie cu întregul. Cunoaşteţi proverbul „Mielul blând suge la doua oi"? Foarte des apare dorinţa de a te sprijini pe umărul tare al cuiva, sa-i plângi prietenului la piept, sa te refugiezi, sa te încălzeşti, sa ai un apărător, prieten, o societate. Şi chiar omul în cauza se străduieşte sa fie blând, bun, prietenos. Desigur, cu acestea nu are de-a face foamea informaţionala când omul simte nevoia sa se preocupe în permanenţa cu ceva. Omul absoarbe gândurile altor oameni, sentimentele, reacţiile (pe care le transmite apoi în alt loc, dându-le adesea drept ale sale, aşa în treacăt). Simte mereu nevoia sa vorbească cu cineva, sa asculte radio, sa se uite la televizor.

În cazul în care comunicarea cu substitute electronice lipseşte, el este capabil sa citească tot fără alegere, iar când nu are nimic la îndemâna chiar şi ziarele vechi sau pentru a cincea oara, de exemplu, o carte familiară (bine ştiută). Din punct de vedere al astrologului, asta se datorează deteriorării funcţiei lui Mercur, planeta ce răspunde de schimbul de informaţii şi de relaţionarea cu oamenii. Daca ar fi sa recunoaştem imediat, o data cu îmbolnăvirea, care este starea patologica, care este normalitatea, încercând şi o rezolvare a situaţiei am ocoli evoluţia ulterioara a vampirismului ca boala. În caz contrar, în dependenţa faţa de sursele de informare, omul se lipseşte de o comunicare şi o relaţionare veritabile şi

de aceea, în curând, radioul şi televizorul nu-i vor mai fi de ajuns. Neştiind însa cum sa relaţioneze cu oamenii, va începe sa ia de la ei energia care îi lipseşte şi chiar fără nici o reţinere. Necazul cu Mercur, atunci când îi conduce pe oameni vine din aceea că este exclusiv raţional şi lipsit de orice limita etica. Odată mi s-a spus o poveste al cărei început se plasează în vremurile libertăţii studenţeşti. Era o gaşca de tineri studenţi şi orice gaşca are un suflet, altfel ce fel de gaşca ar mai fi. Sufletul respectiv, era Victor, Victoraş pentru prieteni. Gaşca noastră era vesela şi fără probleme. Timpul trecea în discuţii şi controverse. În dezbateri, după cum va aşteptaţi, se rezolvau chiar destinele omenirii. Să bea şi alcool. El mai slăbea frânele şi înlătura barierele. Victoraş părea sa fie peste tot. Daca de undeva lipsea, toţi eram îngânduraţi, fără el petrecerea nu era petrecere. Supa n-avea sare, vodca nu era destul de tare, iar salamul chiar ca nu se aşeza bine pe farfurie. Dar de cum se ivea Victoraş, ca întotdeauna clocotind de idei în jurul lui se întemeiau toate relaţiile... Aşa a fost întotdeauna şi se părea ca aşa va fi mereu.

Dar timpul trecea. Oricât de puţin ar fi vrut, studenţii se maturizau. Astfel de întâlniri aveau loc tot mai rar. Pentru toţi în afara de Victoraş. Când foştii Saşa şi Vova au devenit Alexandr Petrovici şi Vladimir Andreevici (nu pentru ca asta le-ar fi plăcut din cale-afara, dar aşa au început sa li se

adreseze toţi cei din jur. Singur Vitoşa a rămas Vitoşa. El nu putea sa-şi „pună hăţurile" de familist. Doua femei l-au părăsit, pe trei le-a părăsit chiar el. Continua sa bântuie prin rămăşiţele fostelor gaşti *studenţeşti care încetul cu încetul s-au transformat în* familiale capătând alt statut. Când n-avea unde sa se duca, stătea acasă în compania televizorului deschis în permanenţa. Îşi refuza singurătatea. „Îmi sunt de ajuns mie însumi" ne asigura el. Dar şi omul care, după spusele lui, nu are nevoie de nimeni în mod constant, tot simte nevoia unei societăţi, a unui schimb de informaţii. Putea în orice moment sa-şi viziteze din vechii prieteni, sa se dedea deliciilor unei conversaţii bărbăteşti. Soţiile politicoase ale prietenilor îl detestau în tăcere. Cele nepoliticoase sau nu-l lăsau sa intre, sau îi arătau uşa. Şi într-adevăr, până şi prietenii au observat ca nimeni nu avea nici cea mai mica dorinţa sa se întâlnească cu Vitoşa. După vizitele lui, erau prost dispuşi, cu forţele slăbite, (şi nu doar pentru ca trebuiau sa depună eforturi şi sa găsească subterfugii pentru a reuşi sa-l scoată din casă). El fusese atât de mult timp liderul gaştilor studenţeşti, motivul suspinelor atâtor domnişoare, încât se obişnuise sa se scalde într-o mare de adoraţie. În timpul în care prietenii lui mai puţin înzestraţi au început sa lucreze şi sa construiască, el, nestudiind temeinic mai nimic, a început sa sufere de foamea de informaţii. A resimţit

desigur şi răcirea interesului fața de sine şi modificarea statutului social: nu mai era primul! S-a supărat pe nedreptatea lumii. Oricum se considera cel mai dotat şi cel mai talentat. A început sa nu-i mai ajungă energia, forța vitala. Şi a început sa o ia de pe la alții. Soțiile prietenilor au intuit asta mai degrabă decât soții lor, femeile sunt mai sensibile. Ele l-au poreclit pe Victoraş: „Numai asta nu", aşa îl şi numeau între ele, la telefon de exemplu: „Larisa draga numai ce a plecat de la noi Numai- Asta- Nu, nu l-am primit, mi-e bolnav băiatul. Iar el este plin de nu ştiu ce idei, se ambalează, nu mai termina de vorbit, nu se linişteşte. Probabil ca a luat-o înspre voi".

Sfârşitul poveştii este trist. Nerealizat, fără societate şi fără sa aibă cineva nevoie de el, Vitoşa nici măcar nu a înțeles asta. A devenit alcoolic. Crede ca şi înainte ca e în căutare de parteneri potriviți pentru discuții dar nu-i reuşeşte de fel. E beţiv? Da' nu e adevărat. Ce ar fi de făcut în cazul unui asemenea interlocutor peste măsură de vorbăreț. E foarte posibil sa deosebim un vampir începător de un guraliv inofensiv. Deşi oricine, chiar şi omul inofensiv e puțin probabil sa aducă vreun folos irosind timpul cu vorbăria lui goala. Trebuie pur şi simplu sa încercam sa limitam prezența lui în viața noastră. Nu merita sa te gândeşti ca asta îl supăra. Supărările lui nu sunt lungi. Scopurile şi

misiunile lui sunt cu totul altele. Refuzându-i casa şi energia proprie pentru consum nu e cazul sa te neliniştești ca îți va purta ranchiuna. Se va duce sa-şi caute alte surse de alimentare. Găsindu-şi o noua astfel de sursa poate într-adevăr sa verse câte şi mai câte murdarii. Desigur, e neplăcut. Ce sfat se poate da? Fii curat. Noroiul nu se va lipi de tine.

La acest nivel tot atât de des se întâlneşte relația inegala, de exemplu între doua prietene. De regula, una are, daca nu totul, în mod sigur mai mult decât îi trebuie, după opinia celeilalte. La fel de bine pot fi doua vecine, colege de serviciu. În general, primul nivel al vampirismului este cu precădere populat de femei. Pentru femei, după cât se pare, natura corpului astral este mult mai importantă decât pentru bărbați, de aceea dereglările sunt mai frecvente la ele. Remarcabil este ca mai încolo la celelalte niveluri ale căderii, bărbații sunt tot mai numeroşi şi uneori sunt mai rai decât femeile vampir. Dar la primul nivel, la începutul bolii, sunt mai multe femei. Şi în plus, trăsătura fatalista a decăderii, pentru unele din ele nici nu apare. Multe din ele, începând alimentarea cu energie străină încă din trecutul îndepărtat al tinereții, n-au dobândit până la bătrânețe colții fioroşi, nu s-au adâncit şi mai mult în viciu. Mai degrabă însa problema de aici nu ține de diferența dintre naturile femeiasca şi bărbătească. În Pisanie se spune ca femeia se va „salva prin naşterile

de copii". Copiii şi familia unei astfel de femei vor suferi pentru ea nelasând-o sa decada şi mai mult. Copiii, din momentul naşterii, iau asupra lor o parte din Karma ei. Ar fi util de gândit la ceea ce îi pregăteşte femeia copilului ei ca zestre pe lângă informația ereditara şi starea materiala.

Pentru a susține observația făcută în legătura cu vampirismul femeiesc, se poate aduce următoarea cercetare. Nu este pentru nimeni un secret, că încercarea prin care a trebuit sa treacă Rusia în cea mai recenta etapa a istoriei ei, tot întunericul şi groaza construirii şi înstăpânirii unei orânduiri, cea mai îngrozitoare în seria războaielor, urmata de refacerea gospodăriilor, rolul cel mai greu i-a revenit femeii ruse, dintotdeauna răbdătoare. Acolo unde bărbații nu rezistau şi se frângeau, femeia suporta şi mai creştea în timpul asta şi copii, îi îngrijea pe cei bătrâni şi mai reuşea sa-l ajute şi pe bărbat. Sa suporți o povara atât de cruda, sa treci prin asemenea încercări sta în puterea omului? Femeia rusa a suportat tot. În condiții imposibile o apăra pământul patriei; Rusia Cereasca egregorul poporului rus, forța uriaşă tăinuită în natură.

Dar noi toți suntem departe de a trăi după conştiința şi nu după minciuna. Forțele cereşti nu se releva tuturor. Şi desigur ca în asemenea condiții, sistemul energetic al omului se dereglează. Atunci apare şi nevoia imperioasa de a completa alimentarea.

Femeile o făceau prin intrigi, scandaluri, care izbucneau din nimic. Iar din afara totul se explica prin: suntem toți atât de tensionați, atât de obosiți „Ei, n-am reuşit sa mă abțin, mi-am ieşit din fire..." Din păcate, acest „ieşit din fire" multora le-a intrat în obicei. Se striga la cei slabi (copii), la cei fără putere(bătrâni) la cei „vinovați pentru toate" (soți) dar mai ales la cei care avuseseră ghinionul de a se găsi în afara sistemului. Treptat, astfel de femei „comandant" se cățăra pe nişte posturi de conducere şi atunci... Eu nu pot şi nu am dreptul sa le învinovățesc pentru sărăcia spirituala. Da, condițiile materiale erau puse mai presus de toate, dar din ce puteau să aleagă? Copilul ei sa fie flămând sau nu? Societatea este vinovata în fața lor pentru ca a creat o lume improprie femeilor. Iar femeia cu un sistem energetic dereglat ruinează temelia existenței. Aceste femei luau fără sfiala energie de la alții şi asta a intrat în obicei. S-au schimbat vremurile, condițiile politice şi statutul social. Şefele înveterate, obişnuite sa învârtă oamenii, având puterea, ieşeau la pensie şi pierdeau posibilitatea de a-şi completa rezervele de energie. Majoritatea nu conştientizau asta şi motivau disperate tristețea „inutilității" prin neajunsurile colectivului... Da, aceste motive le oprimau dar ele erau secundare. Esența consta în insuficiența energetica.

Cui nu i s-a întâmplat sa întâlnească după serviciu într-un magazin aglomerat, când toți se grăbesc, o băbuță căruntă care încurcând rândul încearcă iar și iar sa-și numere restul. Cineva își pierde răbdarea și începe sa-i spună bătrânicii ca ea ar fi putut veni și la alta ora a zilei. Băbuța face un scandal monstru! Ea, care, mă rog, toata viața... iar ea nici în magazin nu mai poate sa intre... câtă nerecunoștința (și fiecare poate sa continue sceneta în felul sau). Aceleași bătrâne prefera transportul de la orele de vârf sprijinindu-se emoționant într-un toiag, încercând sa se urce în autobuz blocând urcarea și sa scoale apoi de pe scaun o tânăra, adesea certând-o ca supliment (fata era vinovată, de exemplu, ca nu a observat-o la timp și nu i-a cedat locul). Mai mereu se găsesc astfel de băbuțe pretutindeni în jur și oriunde apar se nasc tensiuni, turbulențe energetice. Când provoacă o intriga absorb liniștite energia celor din jur. În acest fel își completează ele alimentarea (băutură). Aceste bătrâne nu sunt altceva decât vampiri energetici. Bunul simț mă face sa mă jenez de expunerea pe fața a unei astfel de situații chiar daca așa stau lucrurile. Am multa considerație pentru femeie mai ales pentru cea în vârsta, care și-a trăit viața plina de greutăți în condiții dificile... prin urmare m-am sumețit sa le judec! Nu, mă asiguram eu, constat un fapt. Aceste femei pur și simplu nu au avut timpul și posibilitatea de a se înțelege, de a

lucra cu sine. Pentru asta plătim noi acum intersectându-ne uneori cu ele, simțindu-ne după aceea prost dispuși, sfârșiți. Regula numărul unu în contactul cu un vampir oricât de blajin și respectabil ar fi chipul în care ne apare este: sa nu-i dam nici o șansa, sa nu-i dam atenție. Sa nu ne deschidem.

AL DOILEA NIVEL
Debutul bolii

În fapt, la acest nivel, începe vampirismul ca boala. Începe alimentarea cu energie adesea inconştient. Cu siguranţa fiecare din noi a întâlnit nu o data în viaţa un om extrem de nefericit care povesteşte mereu cunoştinţelor, tuturor apropiaţilor ba chiar şi unui ascultător întâmplător câteodată, despre bolile, necazurile, rudele nerecunoscătoare. Primind energia sub forma de compătimire un astfel de om îşi primeşte un supliment de energie străină nedând nimic în schimb. De regula aceste principii comportamentale intra cu timpul în uz, şi cerşetoria energetica continua. Ce este interesant, la dereglarea echilibrului, omul, câteodată se îmbolnăveşte căpătând un motiv real pentru văicăreli şi lamentaţii legate de soarta. Şi compasiunea creşte. Doar ca adesea îţi vine sa ocoleşti un astfel de „nefericit", prea este proasta dispoziţia pe care ţi-o lasă contactul cu el. Evident, doar ne ia din propria energie. Au fost vremuri odată când a trebuit sa trăiesc într-o localitate nu prea mare, pierduta în

orizonturile nemărginite şi mohorâte ale ţinuturilor din nord-est. Astăzi locurile sunt numite „din afara zonei de cernoziom a Rusiei", dar mie nu mi-e la îndemâna de loc aceasta calificare. Prea adie dinspre ea a minciuna patriotica de colhoz. Da, locurile de aici nu sunt generoase iar pădurile sunt de nepătruns şi oamenii nu prea vorbăreţi dar, numai aici am resimţit atât de intens suflul viu al armoniei şi al unităţii dintre om şi cosmos. Se vede treaba ca doar aici s-au păstrat parţi din natura virgina, neprofanate de om inutil, doar pentru bunul lui plac. De câte ori nu m-a străbătut aici copleşitorul sentiment al sublimului, când într-o margine de pădure, înconjurat de lăstăriş, în mijlocul diversităţii mirositoare a ierburilor realizam ca deasupra mea exista cerul şi nu sunt bariere între mine şi el. Parca eram în palma lui Dumnezeu, calda, muncita, iar eu un sâmbure de preţ, purtător de viaţa, eram important pentru el, mă ocrotea.

Acel orăşel îşi înconjura staţia de cale ferata, se îndepărta de terasament pe un povârniş şi urcând se continua dincolo de râpă. Cimitirul, biserica închisa în timpul puterii sovietice, şi nişte ferme neîngrijite cu multe animale, unitatea de industrie a lemnului, o fabricuţă şi iar câmpie, câmpie. Satul era destul de monoton şi toamna se afunda într-un noroi gros, totul fiind grozav de plicticos şi mohorât. Oamenii de la ţară şi din micile oraşe sunt întotdeauna foarte

aproape de pământ şi trăiesc în strânsă dependența de ciclurile naturii. Simțeam pe pielea mea cum înverzeam, cum înfloream în timpul verii, iar spre toamna oboseam şi eu, mă posomoram, fiind gata sa-mi pierd frunzele. Aveam un ordin scris şi m-am angajat la poşta locala. Căram sacii cu scrisori, primeam coletele, aşteptam vagoanele poştale şi în mirosul dulce de ceară roşie topita, băteam zgomotos în masa cu ştampila poştala. Împreuna cu mine lucra o femeie ce nu mai era tânără după normele locale dar nu avea mai mult de patruzeci de ani, Şura, Alexandra Petrovna, şi o femeie bătrână de tot, Maria Nesterova. Pe urmele mele, secondându-mă toata viața zdrăngănea tinicheaua reputației de „deținut politic". Nu găseam nimic bun în asta, mă încurca rău de tot atrăgând asupra mea o atenție nedorita. Aici a fost locul unde mi-am formulat oarecum „definiția". Încă nu mă vorbeau pe la spate dar presimțeam ca mai devreme sau mai târziu totul se va descoperi, toți vor pricepe de ce eu, un fost „orăşean" (categorie ce nu se bucura de simpatie), în plus şi „titrat" (de asemeni) m-am mutat în acest fund de lume din care, dimpotrivă toți se zbat sa plece mai repede. Maria Nesterova se purta cu mine egal, cu solicitudine. I-am îndrăgit corectitudinea în mod sincer, din tot sufletul, simplitatea ei dintotdeauna.

Cu Şura era mai complicat. Nu reuşise în viața. Soțul, tânăr de tot, nu s-a mai întors din război. Era

singura, nu avea rude în sat, ea însăşi venea de departe, îşi crescuse singura fiul, un puşti firav şi clăpăug. Acesta, terminând şcoala a plecat la oraş la o şcoala profesionala. L-am ajutat sa se mai îndrepte la matematica. Copilul era foarte harnic şi conştiincios, dar neobişnuit de tăcut şi cuminte pentru un copil. Mie mi-a plăcut prin perseverența lui.

Şura, o femeie plăcută la vedere, se vede treaba ca îşi pusese cruce. De pe fața ei nu lipsea niciodată o expresie acra. Şi se pare ca asta s-a petrecut cu ea foarte demult: cutele amărăciunii de la obraji săpaseră riduri adânci pe fața. Adusa de spate, singura, neinteresând pe nimeni, trezea compătimire prin simplul ei aspect. Vederea ei era însa numai răul pe jumătate, sa vorbeşti cu ea era imposibil. Deschidea gura şi interlocutorul era copleşit de un şuvoi nesfârşit de văicăreli şi lamentații. Ea e singura, nimeni n-are nevoie de ea. Ea este atât de bolnava şi atâta suferă şi se chinuie. A avut un fiu, dar a părăsit-o, nerecunoscătorul, a plecat la oraş. Şi asta la nesfârşit. E adevărat ca pe băiat am încercat sa îl justific, dar în lamentațiile ei Şura nu mai era capabila sa audă şi o alta voce. Am înțeles ca oricare ar fi fost situația ea tot nemulțumita ar fi rămas, doar făcuse atâtea eforturi pentru pregătirea lui încât de n-ar fi intrat la şcoala, n-ar fi plecat, ar fi rămas lângă ea, atunci ar fi găsit alte motive pentru reproşuri. Ca nu i-a împlinit aşteptările, ca nu-i va

asigura bătrânețea. Ce alte pricini nu va găsi o conștiința bolnava de supărare pe viața. Dar mi-era greu și mă umplea de amărăciune sa aud ca o mama este capabila sa-și însoțească fiul cu asemenea cuvinte grele, sa-l vorbească de rău pe la spate. Am înțeles ca băiatul a și crescut atât de inhibat din cauza veșnicei deprimări a mamei consideră în sub-conștient ca din pricina lui este ea atât de nefericita. Dacă n-ar fi trebuit sa cheltuie atâtea eforturi pentru educația lui, pentru îngrijirea lui, poate ca ar fi reușit sa-și refacă viața. Fiul se simțea obligat și încerca din toate puterile sa-și ajute mama, sa-și facă o profesie pentru a-i asigura pe viitor o bătrânețe decenta. Cu asemenea idei deloc copilărești, cu totul mature, a plecat el sa dea examen, sa-și continue studiile. Dar, din păcate, nu mândria mamei pentru meritele lui i-a fost răsplata ci cuvinte de ne-mulțumire. Dar, cred eu că prea puțina mulțumire a văzut el acasă.

Cu Șura era extrem de greu sa te înțelegi. În prima perioada, abia ajuns în localitate, ca proaspăt venit, consideram de datoria mea sa accept orice manifestare umana. Deși nu îmi plac suspinele și văicărelile nu le puteam întrerupe ca sa nu par nepoliticos. Doar mai târziu poți prevedea mersul unei discuții și orientarea ei, fiind mai ușor sa o întrerupi sau sa nu o începi deloc. Dar abia făcând cunoștința cu localnicii încă nu știai asta. Îmi părea

tare rău pentru Șura. O compătimeam ca pe nenumărate femei ruse pe care un veac lipsit de mila le-a aruncat în împrejurări inumane de viața. Dar nu primeam nici o reacție la compasiunea mea.

In schimburile în care lucram cu Șura, când se nimerea sa o ascult, mă întorceam acasă stors ca o lămâie, descompus. Puterile mă lăsau cu totul. La început nu făceam legătura între acești doi factori: Șura și oboseala. Credeam ca pur și simplu obosesc din cauza muncii fizice grele. Dar odată, a fost o zi de vară deosebit de grea. O ascultasem și pe Șura, recepționasem la tren poșta, cărasem atâția saci ca mi-era sila de murdar și plin de praf ce eram. De aceea, neîntrând în casa, deși abia m-am târât de oboseala până acolo, m-am hotărât sa mă spăl la râu. Cufundându-mă cu plăcere în apa curgătoare lina am simțit dintr-o data cum se duce cu adevărat tensiunea și oboseala. M-am simțit proaspăt și puternic. Pentru prima oara m-am gândit ca nu este întâmplător.

Eram deja familiarizat cu bazele bioenergeticii, știam de manifestările ei în contactul dintre oameni. Dar ascultând-o pe Șura cum se plânge de viața nu mi-a trecut prin cap, nu se știe de ce, și n-am presupus o cauza energetica pentru oboseala mea. Apa joaca un rol uriaș în dirijarea biocâmpului considerat corpul eteric. Apa este vehicolul purificării. Exista chiar o superstiție: pentru a scapă de urmărirea unei zgripțuroaice trebuie sa treci

printr-o apa curgătoare, câmpul se reglează, te apară şi poți scapă de atacul astral. Şi atunci am înțeles de ce erau pentru mine atât de istovitoare convorbirile cu Şura. Ea, trezind compasiune cu existența ei nefericita, îmi distruge prin compătimire învelişul protector. Eu mă deschideam în fața ei prin emoții iar ea începea fără sfiala sa se folosească de energia mea. Reiese ca Şura noastră veşnic trista, nemulțumita de viața era un vampir energetic. Apa mi-a refăcut corpul eteric, l-a curățat de legăturile nedorite restabilindu-i integritatea. Şi pentru ca totul s-a petrecut atât de acut încât am simțit instantaneu o uşurare fizica, am început sa reflectez pentru prima oara asupra naturii oboselii mele.

În ziua următoare a trebuit sa mă întâlnesc din nou cu Şura. Dar eram deja pregătit. Nu mi-am permis sa mă implic într-o discuție emoționala, am susținut conversația dar nu mai mult, am fost politicos dar fără sa sufăr împreuna cu ea, n-am dat drumul sentimentelor. În partea a doua a zilei Şura deja era nervoasa. I s-a părut curioasa atitudinea mea premeditata, apoi indiferența, apoi s-a apucat pur şi simplu sa strige la mine, învinuindu-mă de bădărănie, jignire şi alte păcate. Am încercat sa mențin echilibrul fondului energetic nelasând sa se distrugă învelişul. Pentru prima oara după multa vreme am plecat acasă după servici uşor obosit fizic, nu istovit. Şura se lupta cu mine în disperare. Ea era în mod real

un vampir energetic neconştientizat. Folosindu-se de mila şi compasiunea provocate de ea celor din jur, utiliza energia interlocutorului pentru propria suplimentare. „Nefericirea“ ei era mijlocul prin care se conecta la energia altor oameni. Ea acționa prin sentimentul generos al compasiunii şi primea pentru uzul personal energie străină. Lua energie de la toți cei aflați în zona accesibila ei: vecini, colegi de servici, chiar de la propriul fiu. De fapt era în mod sincer convinsa ca viața ei este grea, nereuşita şi are dreptul sa se plângă, sa cârtească împotriva sorții. Femeia nici măcar n-ar fi putut sa creadă ca trăieşte pe socoteala altora. Să-i explic ar fi fost total inutil, trecuse prea mult timp de când se folosea de astfel de mijloace pentru a nu fi căzut într-o adâncă dependență.

Am încercat sa analizez cauzele şi le-am presupus a fi în dereglarea funcționării normale a câmpului astral. Evoluția minimala (ignoranța), nivelul cultural scăzut în asociere cu trăsături atât de nesuferite precum zgârcenia, lenea şi pizmuirea celor mai norocoşi, mai reuşiți au perturbat deplasarea armonioasa a energiei între corpurile subtile. Viața lui Şura nu putea fi "sancționata", binecuvântată de sus, energiile vibrațiilor înalte, curate nu coborau, nu luminau vital corpurile ei grosiere. Ei nu-i ajungeau forțele vitale. Când cineva, cândva, i-a arătat pentru prima data compătimire

ea a simțit un curent de energie şi a început în consecința, în mod inconştient, să încerce să repete o astfel de situație. În felul acesta s-a învățat sa trezească la cei din jur sentimentul de mila, de compasiune şi folosindu-se de asta sa ia fără sfiala energie străină.

Au trecut câteva zile, poate săptămâni. Timpul în oraşele mici şi la sate este atât de monoton încât cu siguranța n-aş putea vreodată sa mă orientez în el fără sa mă uit în calendar. Mi-am consolidat apărarea împotriva atacului şi Şura a început sa mă deteste. De-ar fi s-o spunem fără indignare şi cu bunăvoința vederea mea pur şi simplu o întorcea pe dos. Ea a încercat chiar sa răspândească despre mine nişte bârfe, dar de conversația ei fugeau cu toții de mult. Apărarea instinctiva, proprie corpului eteric îl protejează pe om de atacurile împotriva integrității lui. După asta am avut o discuție interesanta cu buna noastră bunicuța, Maria Nesterova. Ea se uita la mine cu insistența. De câteva ori am simțit privirea ei atenta şi pătrunzătoare îndreptata asupra mea.

— Ce-i, fiule, ai reuşit sa te descotoroseşti de neruşinata aia?

Am confirmat şi, la rândul meu am început sa o întreb pe bătrână cum înțelege ea natura vampirismului, cum poate explica ce se întâmplă cu Şura. Mi-a răspuns simplu, fără întârziere:

— Păcatul e pe capul ei. Dumnezeu nu ne-a poruncit sa fim în deznădejde. Ca nu se roagă, sa

lăsam asta, cine se duce acum la biserica? Dar mâhnirea-i un păcat, e trufie, ea nu se poate împacă, cârteşte. Şi fața de fiul ei este păcătoasă. Nu are dragoste de mamă, n-are milă. Inima, ia de vezi, parcă şi-o ține în pumn, nu-şi împărtăşeşte sufletul cu nimeni, şi iată ca nu mai are suflet, nu s-a desfăcut, s-a uscat toata.

În curând m-am mutat cu serviciul în alt raion şi în felul acesta am putut sa mă eliberez de o companie atât de dificila. Sincer nu-l invidiez pe cel care va trebui sa lucreze împreuna cu Şura. În cazul în care soarta te adună cu un astfel de om şi te pune în contact strâns cu el, este întotdeauna complicat să te delimitezi, sa ştii ce-i de făcut. Şi pe mine mă rodeau mai mereu mustrările de conştiință după ce am reuşit sa mă închid în fața interlocutoarei, să-mi consolidez integritatea creând în felul acesta neplăceri. Încercam sa mă conving în gând că nu supăr pe nimeni, ci că pur şi simplu nu-i dau lui Şura posibilitatea să ia din energia MEA, fără consimțământul meu. Oricum mi se părea mereu ca o supăr. Dar nu exista alegere, trebuie sa te închizi şi sa încerci sa te păstrezi sau sa te aperi cu ajutorul rugăciunii şi al credinței ca Maria Nesterova. Căci apropiindu-te de credința cu inima şi cugetul curate, vei căpăta întotdeauna şi protecție şi izbăvire.

Dar exista şi o alta forma relație la nivelul acesta. Exista oameni, care la prima vedere sunt

foarte buni, aproape dezinteresați. Sunt gata sa ajute, își oferă serviciile, dar așteaptă în schimb pentru asta mulțumiri fierbinți. Recunoștința obișnuita nu le ajunge, ei vor sa primească mai multa și mai multa, scoțând-o practic cu forța din om. Se întâmplă sa fie foarte apăsător. Nu-i de ajuns să ia energia din recunoștința altora, dar îl leagă pe om și prin recunoștința datorată și nevoia de a răsplăti. Pentru asta voi aduce următorul exemplu. Trăiam, îmi aduc aminte, într-un oraș de provincie nu prea mare. Am venit toamna târziu și am închiriat o camera. Totul era în jur nearanjat, delăsat, neîngrijit, te dureau ochii privind. Astea ar fi atributele toamnei. Zăpada purificatoare încă nu acoperise noroiul și pământul dar nici acoperita de frunze vii, fremătătoare nu mai era fața mohorâtă a Naturii. Rătăcind pe pământ, trăind în orașe și sate, am înțeles foarte bine în ce măsură viața "la un singur cat" se deosebește de cea orășenească. Aici în orașele mici nu diferă doar oamenii, ritmul și alcătuirea vieții, visele și timpul. Aici pământul este mai aproape, pentru mine asta este un fapt fizic, eu simt cum îmi cresc rădăcinile și atunci când trebuie sa părăsesc locul, sa mă mut, mă rup din rădăcini! Dar în oraș daca te cațeri la cel mai înalt etaj, ultimul, și ieși pe acoperiș cerul nu-ți va fi mai aproape. În oraș cerul este separat prin scutul ecranului energetic, prea este periculos pentru el, pentru Natura, fondul radiant al orașului.

Gazdele mele s-ar fi mirat daca ar fi aflat ca îi consider o pereche liniștita, echilibrata. Ei își arătau cam des iubirea recurgând la pocnirea farfuriilor, a trântorului de fiu și uneori a unuia de către celalalt. Găseai de toate la ei, și scene cu lacrimi, și țipete, și scandalul la beție al capului de familie. Spus în cuvinte nu era nimic deosebit care sa fi evidențiat aceasta familie de miile și miile de familii identice. Dar eu vedeam liniștea și pacea nevăzute fiindcă toate măruntele lor zâzanii nu ieșeau din hotarele nivelului eteric. Ei se imflamau și se descărcau fără sa țină supărarea, fără să fie ranchiunoși. I-am îndrăgit sincer pe oamenii aceștia, îi prețuiam și mă bucuram de înțelepciunea naturala, proprie lor.

În vecini locuia o femeie singura foarte cumsecade, viața nu i se aranjase. De când am știut-o, Vera Ivanovna mereu ajuta pe cineva. Dar ce ciudățenie, se vede treaba ca lumea-i nedreapta, ea nu era iubita în localitate. Eu însumi nu puteam înțelege de ce întâlnind-o în strada pe femeia aceasta binevoitoare, zâmbitoare printre fețele mohorâte, foarte plăcută la înfățișare, de ce mă străduiam sa mă ascund pe undeva, sa fug de o convorbire cu ea. Doar nu e absolut nimic ca sa-mi stârnească o reacție atât de ostila fața de ea. Sincer, nu mă dumiream deloc. Înainte se întâmplase să stăm de vorbă de vreo doua ori și ea îmi arata solicitudine, mă ajuta. Ce fel de nerecunoștința crasa se ascunde în mine? Văzând ca

nu doar eu dar și alți vecini o ocolesc pe Vera Ivanovna, am înțeles ca aici ceva nu e în regula. M-am hotărât sa o întreb pe gazda mea, Jenia, ce se întâmplă. Aveam dintotdeauna un uriaș respect pentru intuiția ei feminina nativă și ea nu-mi înșela așteptările.

Iată ca într-o dimineața Jenia a făcut ceaiul și m-a strigat. Frământa cu îndemnare o bucata de coca rostogolind-o pe masa. Eu urmărindu-i fermecat mișcările m-am așezat laturi sorbind din ceai și conversația s-a pornit singura. În cuptor trosneau lemnele, fumul ieșea cu vuiet, în casa era cald și plăcut. Am întrebat-o atunci pe Jenia fără șiretenie și fară sa-mi aleg vorbele, de ce nu este iubita Vera Ivanovna, vecina. Poate este ceva ce nu știu despre ea, poate ca are vreun păcat de ispășit. Jenia s-a înfipt în coca chiar cu mânie:

— Oare crezi tu, Grișa, ca ea vrea sa-i facă vreun bine cuiva?

— Așa se pare, se agită pentru toți, îi ajută.

— Se ajută pe ea. Îți dă de cinci copeici și-i rămâi dator o rubla. Clopoțește în tot locul câte eforturi a făcut pentru tine. Tu, de pilda, ești tânăr, sănătos, iar ea, lipsita de putere s-a străduit pentru tine nu pentru mulțumiri ci pentru ca iubește oamenii. Iar tu uite ce soi ești, nici măcar sa-i mulțumești nu poți.

Mai departe gazda mi-a povestit ca într-adevăr la început toți erau înduioșați de implicarea inimoasei

femei în soarta lor. Îi împărtășeau probleme de suflet, îi cereau sfatul. Dar efectul nu era liniștirea ci o ciudata oboseala și încă un sentiment de datornic, nu de recunoștința ci de obligație de a fi recunoscător. Și ea, Vera Ivanovna, parca înflorea intrând în contact cu suferințele omenești. Jenia mi-a spus ca la toți a apărut câte ceva din ce am resimțit și eu, dorința de a evita întâlnirea cu "buna femeie" și concomitent mustrările de conștiința legate de conștientizarea propriei nerecunoștințe. Cineva a spus ca "Vera este deocheata" de aceea fug oamenii de ea, dar "deochiul" nu dispărea, și Vera însăși nu slăbea și nu tușea împotriva tuturor "legilor deochiului". Atunci i-au agățat o coada, numele de "vrăjitoare" prin care din vremea împăratului Mazare se explica tot ce nu se înțelege. Apoi au început pur și simplu sa se străduiască sa n-aibă de-a face cu ea.

Și atunci am înțeles ca Vera Ivanovna a noastră este doar un vampir energetic. Ajutând stăruitor pe cineva, îndeplinind o treaba nu numai ca se umple de sentimentul mândriei pentru munca făcută, dar hrănește și conștiința ca face un bine, ca merita recunoștința. Iar energia recunoștinței altora se varsă către ea printr-un șuvoi neconsimțit, luat cu forța. Deja este un dezechilibru în schimbul de energie. Fericitul ajutat de ea pierde din energie și nu primește nimic în schimb în afara de acel ajutor care după cum reiese nu i-a prea trebuit! Și pe el ca pe orice

victima a vampirului, instinctul neconştientizat al autocon-servării încearcă sa-l apere pe mai departe. De aceea n-are nimeni chef s-o reîntâlnească pe „drăguța doamna". Întrucât apărarea instinctiva nu poate fi uşor conştientizată, omul se chinuie, închipuindu-şi ca e nerecunoscător: ea este atât de bună (în timpul acesta energia lui o hrăneşte din nou!), iar eu?

Ce se poate face întâlnind în calea ta un astfel de "om bun"-vampir? Sa te aperi, desigur! În general acceptând ajutorul cuiva trebuie întotdeauna sa-i mulțumeşti, sincer, cu inima deschisa şi nu în cuvinte formale. Sunt sigur, că după asta chiar şi primind continuarea ajutorului sub formă de clevetiri, conştiința omului va fi curata, echilibrul lui energetic va rămâne stabil iar el va putea prompt şi obiectiv sa înțeleagă situația şi în consecința s-o rezolve mai repede şi cu mai puține pierderi. Neprimind ce-şi dorea, însetatul de a se întrema din contul altuia, se va indigna într-o oarecare măsura şi se va duce spre alt obiectiv. Nu trebuie reținut prin nici un fel de emoții, păreri de rău şi sentințe, căci ce te faci daca rămâne?

AL TREILEA NIVEL
Inima flămândă

Iată ca am ajuns la tipul de situație cel mai răspândit. Alimentarea cu energiile inimii, iubire, sentimente. "Inima flămânda" neştiind sa iubească ea însăşi îl căuta pe acel semen care este gata sa-i ofere sentimentele lui. Solicita iubirea altei inimi. Ce poate da în schimb? Asta n-o interesează. În familia unor cunoscuți erau doua fiice. Familia era unita, oamenii se înțelegeau bine. Între soțul Fedor şi soția lui, Irina, relațiile erau excelente. Îşi iubeau copiii, aveau grija de ei, pe bătrâni îi respectau, îi vizitau şi îi ajutau.

O iubire echilibrata, plină de încredere şi respect, trecuta prin proba timpului, ce poate fi mai bine, ce nu le ajunge? Şi totuşi au avut şi ei greutăți.

Fiica cea mare, Natalia, s-a născut tocmai când e cazul sa vina pe lume primul copil, cam la un an după căsătorie. Nu se trăia uşor pe atunci, toata gospodăria, se poate spune ca şi-au construit-o singuri, de la zero. La început au locuit în cămin apoi şi-au contractat un apartament, veşnic nu le ajungeau banii, aveau

datorii. Alte familii se desfac în astfel de condiții pe ei i-au unit. Fetița creștea, isteața, învăța bine, ajuta în casa, ce mai, cu așa un copil era păcat sa nu te lauzi. Cu timpul viața s-a aranjat, a devenit mai mult sau mai puțin neteda, stabila. S-au gândit ce s-au gândit și nu chiar dintr-odată au decis. Li s-a născut lui Feodor și Irinei încă o fetița, Svetocika, copil născut târziu, îndelung așteptat, venit după multe suferințe. Diferența de vârsta dintre copile era de 10 ani. De-aici au și început greutățile.

Svetocika creștea foarte greu. Nici nașterea nu-i fusese ușoara, suferise o trauma și durerile nu i-au mai trecut. Era tot timpul cu fețișoara palida, slăbită și orice răceală de copil se lasă cu complicații. Părinții se dădeau peste cap încercând sa ajungă la cei mai buni medici dar era zadarnic. Așa i-a trecut toata copilăria plina de spaima și grijă pentru soarta ei, și uneori se părea ca nu va supraviețui.

Dar în mod neașteptat s-a dovedit ca Sveta și-a depășit bolile copilăriei, s-a înălțat mult înspre clasele finale și a devenit o domnișoara cu totul atrăgătoare iar sănătatea s-a normalizat. Părinții fuseseră atât de chinuiți de grija permanenta pentru Sveta încât au scăpat-o practic din vedere pe fiica mai mare, norocul lor ca nu le-a creat nici un fel de probleme, în curând s-a măritat și a plecat în alt oraș. Nici măcar nunta n-au mai făcut-o: a semnat la

starea civila și s-a urcat în avion de parca ar fi plecat în „voiaj de nunta".

Se părea ca iată a venit vremea aceea mult așteptata când părinții și-au găsit în sfârșit liniștea și și-au căpătat dreptul la odihna. Dar ceva n-a mers. După plecarea Natașei casa a devenit pustie. Svetocika, căreia atâta i-au purtat de grija de mica ca nu mai avea nevoie de excesul de atenție al părinților. Iar să se îngrijească unul de altul, Irina și Feodor se dezvățaseră. Viața și-a pierdut prețul.

Sveta a început - și asta se punea pe seama pubertății - să șocheze cu atitudinea impulsivă și apucăturile sale, față de părinți. Zbiera, avea pretenții, nu respecta nici o regula din cele adoptate de familie, putea sa apară la orice ora acasă, deși fusese rugata sa nu întârzie peste ora zece, de exemplu. A început sa aibă amici. O data nu a venit acasă peste noapte, ceea ce i-a provocat bunei creșteri a Irinei o stare de șoc total. Când părinții au încercat sa clarifice situația, Sveta le-a răspuns de parca nimic nu s-ar fi întâmplat, ca într-adevăr și-a petrecut noaptea cu un prieten. Și le-a mai spus cu cinism: Nu va agitați, doar n-o sa fac copii la vremea la care nu am nevoie de ei. Părinții au primit fraza ca pe un reproș dar n-au putut înțelege la ce se referea fiica lor, doar fusese un copil îndelung așteptat și i se dăduse atâta atenție. Poate era un apropo la Natașa? Nu, cu ea era totul în regula, le trimitea scrisori, nu-i uita.

După aceea Sveta nu le-a mai lăsat o zi liniştita. S-a dovedit ca era atât de răsfățata din cauza atenției şi îngrijirii de fiecare clipa încât nu avea de loc chef să se abțină. Nimic n-o împiedica sa se răstească la mama ei, aproape de țipat şi asta chiar în prezența străinilor. Toate acestea stârneau în părinți ruşinea şi deznădejdea, dar îşi iubeau atât de mult fiica dobândită cu atâtea eforturi încât îi răbdau la nesfârşit ieşirile.

Mai departe totul se dezvolta în progresie. Prietenii Svetei se schimbau (se vede ca nici lor nu le făcea o buna impresie firea ei năbădaioasa), ea le cerea părinților haine noi şi altele, doar fetița se obişnuise sa iasă în evidența. În schimb nu dădea nimic, nici dragoste, nici mila, nici respect. Şi pe lângă asta, prin scandalurile permanente, le lua părinților energia.

Mama a clacat, s-a îmbolnăvit, a îmbătrânit mult şi repede. Tatăl la fel, s-a ținut cât s-a ținut dar pe urma au început problemele cu ficatul şi a ajuns la spital. Pe Sveta vestea asta a supărat-o numai prin faptul ca un concediu medical putea sa-l taie de la prima pe tatăl ei şi atunci nu-i vor mai cumpăra blana cea noua şi doar i-au promis! Cumpărătura a trebuit într-adevăr amânată. Tatălui i s-au prescris medicamente care nu se găseau şi a trebuit sa plătească mai mult pentru a le obține. Au început sa stea tot mai prost cu banii, iar în Sveta parca s-ar fi

instalat un demon. Făcea mereu scandal, pleca de acasă. A încercat un suicid demonstrativ, s-a culcat în dormitor aruncând peste tot ambalaje de medicamente. Mama s-a speriat şi a chemat salvarea. Doctorii au dus-o pe Sveta la spital şi foarte curând au trimis-o acasă căci au înțeles ca fata îşi prostea mama şi atât. Una dintre doctorițe, o femeie trecută de tinerețe a sunat-o după aceea pe Irina, mama Svetlanei, încercând s-o lămurească.

— Dragă doamnă, ce face fiica dumneavoastră! Pur şi simplu va şantajează! Şi cu ce metode! Închipuiți-va numai, sa însceneze o sinucidere! Adică ia uitați-va părinți, în ce hal m-ați adus! Aşa ceva nu trebuie admis în nici un caz, chiar pentru binele ei.

Irina a încercat sa protesteze slab:

— Fata noastră este un copil bun, educat. Şi-a pierdut doar cumpătul pentru ca nu-i putem acorda atenția necesara, nu putem sa-i cumpăram blana promisa, iar fetița şi-o doreşte atât de mult.

Auzind de cumpărături, doctorița s-a indignat de tot:

— Gândiți-va până nu este târziu. Fetița dumneavoastră vă va călca în picioare fără sa clipească. Şi nu va fi de mirare daca se va îmbolnăvi cineva din familie în viitorul apropiat.

Mama s-a tulburat brusc făcând legătura între ceea ce auzea şi boala neaşteptata a lui Feodor.

— Cum adică se va îmbolnăvi? De ce? Ce legătura este între toate astea?

— Este foarte posibil ca fiica dumneavoastră sa se manifeste ca un vampir energetic. Ia de la dumneavoastră şi de la soţul dumneavoastră energie dar nu vă dă nimic în schimb. Prin urmare, pe lângă faptul ca o susţineţi material, ea mai trăieşte şi pe seama forţelor dumneavoastră vitale. Daca ele nu se completează, scad în asemenea măsura încât omul îşi pierde rezistenţa şi se poate îmbolnăvi.

Irina n-a putut niciodată sa presupună o legătura între boala lui Feodor şi comportamentul fiicei. Dar un fel de sentiment de teama s-a instalat în sufletul ei. Feodor nu se înzdrăvenea, Sveta se purta tot mai fără jena. Mama s-a gândit şi a rugat-o sa vina pe fiica cea mare, Natalia. Aflând despre asta Sveta a sărit ca arsa:

— Ce sa mai caute şi ea pe aici unde şi aşa nu avem loc, acolo are casa ei, sa stea în ea, mai bine sa ne trimită nişte bani, ca merg treburile şi fără ea.

Dar Nataşa nu a putut veni, aştepta un copil şi nu s-a încumetat la un drum lung. A trimis o scrisoare calda şi tandra, şi-a cerut iertare, a transmis salutari dar mama a înţeles ca în sufletul ei ţine o supărare. Nimeni, niciodată nu i-a acordat ei, fetiţei bune, educate, care-şi iubea şi respecta părinţii, măcar o părticică din atenţia pe care o căpăta nerecunoscătoarea Sveta. Nataşa nu era de vina pentru ca

Sveta fusese un copil dificil, dar s-a întâmplat ca, la împărţirea iubirii, pe ea au înşelat-o. Ca o fiica buna nu putea sa recunoască aşa ceva, dar cu ea s-au purtat nedrept şi de aceea rămăsese supărarea.

Irina nu ştia ce sa facă. S-a dus la biserica, a pus o lumânare şi s-a rugat îndelung, şi-a cerut iertare în acelaşi timp de la toţi: de la Dumnezeu, de la soţ pe care nu-l ascultase când o prevenise ca prea tremura pentru Svetocika, de la Nataşa pentru asprimea sufleteasca şi lipsa de atenţie, de la Sveta pentru ca nu a putut sa pună în sufletul ei dragostea şi bunătatea. Parca s-a uşurat.

În aceasta familie toate se petrec la fel şi până astăzi. Sănătatea lui Feodor s-a împuţinat, a trebuit sa iasă la pensie mai devreme, pe caz de boala. Natalia trăieşte în alta parte, e adevărat ca le scrie dar în vizita nu vine, se găseşte mereu o pricina. Îşi ajuta părinţii cu bani, le trimite poze cu nepoţii lor. Irina i-a vizitat o data dar în ospeţie nu poţi sa stai prea mult. Îşi aducea deseori aminte pe urma şi o invidia pe fiica ei pentru liniştea şi armonia din familie. Svetocika, la cei 23 de ani neîmpliniţi era deja căsătorită de doua ori de fiecare data s-a întors acasă. Nimănui nu-i trece măcar prin minte s-o adore şi s-o îngrijească pe cât o fac părinţii.

Iar la mai puţin nu poate sa consimtă. Sveta îşi chinuie mama cu reproşuri, printre altele şi cu acela ca n-a intrat la facultate. Mama nu a insistat atunci

iar acum ar fi fost de folos o diploma. Nu i se poate explica de ce n-a vrut chiar ea sa învețe. Iar exemplul surorii care câştiga onorabil, pentru ea este tare neplăcut. După opinia Svetei şi tatăl este vinovat fața de ea, doar şi-a permis sa se îmbolnăvească şi de aceea a strâmtorat-o cu banii. Aşa şi trăiesc mereu nemulțumita egoista Sveta şi părinții chinuiți de caracterul ei. Nimeni nu mai ține minte în afara de prietenii vechi ai acestei familii ca odată la ei era buna înțelegere şi liniște, ca se iubeau şi se respectau unii pe alții...

Morala acestei istorii este simpla. O înțeleg deja şi personajele ei. Nu şi-au învățat copila sa iubească. Cândva în aceasta familie totul era impregnat cu energia iubirii, totul era armonios. Dar permițându-şi sa le fie mila de un copil bolnav, lucru atât de firesc pentru o inima mare, ei înşişi i-au făcut un rău imens.

S-au străduit într-atât sa-şi apere puiul de necazurile vieții încât n-au învățat-o cu truda. Sufletul ei nu s-a format. Aşa cum a avut în copilărie dezvoltate instinctele supraviețuirii, aşa au ajuns ele sa-i determine toata viața de adult. Ea a rămas la nivelul lui „da-mi", „vreau", n-a învățat sa dăruiască. Părinții au protejat-o de orice fel de greutăți dar tocmai ele formează caracterul, numai lucrul cu sine duce la formarea integrității omului.

Iar de acum, Sveta va trai în contul tatălui şi a mamei, pe seama forțelor vitale ale acestora.

Nimerind în alte condiții nu se descurca nefiind învățată sa se aprovizioneze cu energie. Ei îi trebuie mereu cineva pentru completarea energiei. Dar oamenii din afara nu vor admite ca drăgălaşa Svetocika sa se folosească de energia lor. Singuri părinții nu o vor refuza niciodată măcar atâta timp cât vor fi în viața. Este greu de spus daca Sveta îşi iubeşte părinții. Mai degrabă da, nu poate fără ei dar nu se manifesta într-o slujire bucuroasa lipsita de interes, în ajutor şi susținere. Ea îi foloseşte, iar în schimb le oferă dreptul de a o privi şi de a trai în compania ei. Şi este convinsa în mod inconştient ca asta-i o mare fericire, căci de atâtea ori îi manipulează pe părinți amenințându-i ca pleacă de acasă. Şi acest lucru dă întotdeauna rezultate. De aceea nu are Sveta puterea sa iubească pe altcineva. Nu se pricepe. Şi nu ne rămâne decât s-a compătimim pe Svetocika.

Şi aici vreau sa notez teza principala fără de care n-o sa putem niciodată sa înțelegem nici cazul vampirilor, nici atacurile energetice. Ține minte prietene: nici un fel de vampir nu poate perfora învelişul nostru de protecție. El poate sa distrugă echilibrul nostru şi atunci noi înşine ne distrugem apărarea, ne deschidem. Vampirul pătrunde în crăpăturile pe care ni le facem singuri. Lui nu-i trebuie decât sa ne provoace, sa ne scoată din starea de liniște, statica. Pentru asta exista felurite metode.

Vampirismul adesea se dezvolta din nutrimentul scandalurilor, al intrigilor. Sunt oameni care pur şi simplu te provoacă prin prezența lor. Unde nu s-ar ivi un astfel de om în jurul lui dintr-o data apar tulburări, perturbări ale mediului, oamenii paşnici sunt gata sa se ia la bătaie în numele a ceva. Dar inițiatorul scandalului adesea nu este conştientizat, nu este resimțit de mulțimea în clocot. El poate nici sa nu participe la bătaie ci sa privească liniştit de pe margine delectându-se cu ceea ce se întâmpla. Nu degeaba se spune ca de la iubire la ura este un pas. Ura, daca despre ea este vorba, este un sentiment foarte puternic. Vampirul poate sa absoarbă şi energia urii. Chiar şi ura pe care o simțiți fața de el îi este plăcută şi dulce. Dar cel mai des se va strădui sa-i provoace pe alții pentru manifestarea urii, a conflictelor, chiar a războiului.

Războiul de fapt este tot vampirism, de care însă nu suferă doar un ins izolat ci o comunitate oarecare umană o grupare organizata. Când gruparea, considerabil mai puternica o cucereşte pe cea mai slaba şi îi utilizează bogățiile naturale, populația, istovind-o şi spulberând-o, ce alta definiție mai concreta se poate alege?

AL PATRULEA NIVEL
Să-l striveşti şi să-l înghiți

La acest nivel al vampirismului se produce scufundarea în adâncurile abisului. Omul nu mai este în stare sa existe fără suplimentari din afara. El nu poate sa se oprească şi se afunda tot mai mult şi mai mult.

Cuvântul cheie pentru stabilirea caracteristicilor nivelului de care vorbim este puterea. Puterea, ridicându-l pe om deasupra altora, şi echilibrându-l în acelaşi timp îi satisface şi instinctele animalice ceva mai primitive: a învinge, a invidia şi a mânca. Voința celuilalt trebuie frânta, atunci el este supus şi apare energia puterii. „Asta-i cucerirea mea".

De semnificația puterii se leagă în astrologie, energia transmisă prin semnul zodiei Scorpion şi prin planeta Pluto. La acest nivel afecțiunea corpului astral care apărea până acum drept vampirism avansează şi contaminează corpurile mult mai subtile - mental şi cauzal. Daca se întâmpla sa va întâlniți pe drumul vieții cu un vampir energetic de

nivelul al patrulea este neapărat necesar sa-l recunoaşteţi cât mai devreme cu putinţa, înainte de a fi reuşit sa va provoace un rău palpabil şi sa va străduiţi sa-l ocoliţi. La acest nivel este posibil. Daca vampirul este chiar ruda dumneavoastră, un om apropiat, atunci pentru chiar salvarea lui trebuie sa încercaţi sa-i îndreptaţi atenţia asupra propriei probleme, sa încercaţi sa-i explicaţi cât de important este pentru el lucrul cu sinele, spre ce adâncimi de iad se îndreaptă cu grăbire. Dar nu trebuie sa va faceţi speranţe şi sa credeţi prea mult în reuşita unei astfel de acţiuni misionare. Diavolul a crescut deja puternic în sufletul lui şi o situaţie excepţionala mai degrabă va putea sa-i deschidă ochii, sa-i dea posibilitatea sa-şi vadă sufletul şi sa se îngrozească de adâncimea căderii lui. Astfel de subiecte se potrivesc mai degrabă pieselor de teatru decât sa-şi găsească reflectarea în viaţa reala.

De obicei interacţiunea cu astfel de oameni în timpul vieţii nu ni se da întâmplător ci ca rezultat al faptelor noastre. Adesea pentru excesul nostru de orgoliu ni se trimite un om care sa ne umilească. Adesea pentru lipsa noastră de respect ni se va răspunde în acelaşi fel. În orice caz, la recunoaşterea influenţei energetice care ne subjuga voinţa ne distruge autonomia, trebuie încercata o eschivă. Şi totuşi nu ajungem în astfel de situaţii întâmplător, ci pentru corectarea greşelilor noastre, este puţin pro-

babil ca lucrurile sa se rezolve prin fuga. Ele vor reveni iar şi iar până nu vor fi prelucrate şi căinţa va fi a noastră şi nu a vampirului pe care soarta ni l-a trimis pentru păcatele noastre. Dar daca încercarea a reuşit şi omul a avut norocul de a ieşi de sub influenţa unui astfel de specimen trebuie sa-i mulţumească lui Dumnezeu pentru ca asemenea încercări sa nu-i mai vina şi pe viitor.

Astfel de cazuri se întâlnesc, de regula, în situaţiile în care oamenii dintr-un anume spaţiu se afla în strânsă dependenţa. Aşa sunt colectivele de producţie, familiile şi grupurile de oameni bine constituite, având condiţii de viaţa comune. Un exemplu grăitor: departamentele în armata. De asemenea, manifestări ce confirma principiul pedepsei şi faptul ca nimic nu este întâmplător se petrec adesea în modelele de coşmar ale societăţii umane din locurile de detenţie. Ierarhia comunităţilor din penitenciare este construita după principiul animalic al puterii. Cel tare va fi şi mai tare. Puterea lui creşte pe seama devorării celor mai slabi. Întunericul şi groaza vieţii de lagăr de care nu mă voi putea elibera vreodată, confirma asta. Nu pot face recomandări în privinţa a ceea ce trebuie întreprins în mod practic, daca soarta îi întoarce omului spatele şi-l aduce în acest loc al durerii. O zicala ruseasca spune: de închisoare şi de traista săracului sa nu te juri că scapi. Deşi în ţara s-au petrecut transformări mari,

este departe de a fi împărăția dreptății. Oricine poate primi o răsplată după faptă.

Singurul meu sfat poate fi de a păstra integritatea, de a face după posibilități exercițiile de acumulare a energiei, de distribuire. Un spirit puternic nu poate fi distrus.

Va mai dau un exemplu de cum se poate ivi vampirismul de acest nivel în viața obișnuita.

Într-unul din serviciile numeroaselor „cutii poştale" instituții ştiințifice secrete subordonate Ministerului Apărării-a fost numit şef de laborator Boris Emanuilovici care lucra de mulți ani în departament. În contul lui erau o mulțime de invenții şi studii care-i conferiseră un nume destul de însemnat în cercul sau. Daca cercetările n-ar fi fost secrete, autorului i s-ar fi garantat publicarea de articole în reviste de ştiința prestigioase poate chiar şi în străinătate. Boris Emanuilovici avea o autoritate meritata printre colegi. Unele din trăsăturile lui de caracter îl deosebeau de ceilalți: era un tip închis căruia nu-i plăcea sa-i fie trimişi specialişti tineri pentru ucenicie şi câteodată putea sa se dezlănțuie în aşa hal asupra unui coleg neglijent ca ți se făcea inima cât un purice, după cum se zice. Dar scandalul îl făcea întemeiat după cum se dovedea ulterior, ceea ce îi sporea reputația de savant. Aşa încât eliberu-se postul de şef de laborator dintr-o secție importanta a institutului, n-au fost îndoieli în privința numirii lui.

Însa după ocuparea postului de conducere, modestul cercetător parca ar fi fost schimbat pe furiş cu altul. Expresia „s-a ajuns" îl urmarea pe coridoarele institutului. Da, Boris Emanuilovici parca se îmbăta de puterea pe care nu o avusese niciodată înainte. Fusese întotdeauna un executant. Direcția de cercetare şi amploarea erau indicate de plan, de grafic, de o tema de cercetare impusa. El nu era capabil sa ia decizii şi se temea în sinea lui ca acest secret va fi descoperit. De aceea bântuia ca un uliu prin instituție, îi urmarea pe colegi, crea o aparența de organizare a muncii pentru ca nimeni sa nu se poată lamuri asupra posibilităților lui reale.

Îi plăcea sa prindă pe cineva la „locul crimei" când, de exemplu careva se întorcea cu cinci minute mai târziu decât timpul afectat pentru asta, de la masa, când una din colege se învoia neoficial, (fără cerere şi ore de recuperare) pentru câteva ore sa meargă la policlinica, când se serba ziua de naştere a cuiva şi se bea ceai în timpul serviciului. Nici unul din „delincvenții" prinşi de noul şef nu a scăpat de pedeapsă. Cu o mâna de fier el dădea mustrări, tăia primele, amâna concediul, în tot ce putea îşi arata puterea. În felul acesta, treptat, a instalat în subordinea lui o disciplina ideala şi o supunere totala fața de el. Cine ar vrea sa se ia în bețe cu un tiran daca el găseşte mereu o posibilitate de a ți-o plăti. Apucăturile lui se puteau explica doar prin dorința de

răzbunare pe martorii trecutului sau mut. Îi privea de sus pe colegii care odinioară, egali cu el, aveau reputația de buni specialişti şi l-ar fi putut concura prin ceva. Odată, în laborator s-a ivit o tânără colega Nadenka. Până atunci lucrase într-o uzina militară asemănătoare şi venise la ei prin transfer. Fata vesela, sociabila, s-a trezit într-un colectiv deja format. Procesul de „strivire" a colegilor sub mâna de fier a lui Boris Emanuilovici nu-l prinsese şi nu putea deloc înțelege atmosfera ce domnea în laborator. Ea râdea mereu, spunea bancuri, amenaja o adevărata florărie la ferestre şi prin firea ei contrasta cu dispozițiile ascetice, de cazarma după care mergea activitatea.

Deşi în ochii şefului Nadia nu poseda virtutea principală - sârguința, ea reuşea să le facă pe toate. Şi cu toate că funcția ei de laborantă avea atribuții limitate, ea se ocupa de utilarea unor cercetări destul de complexe, lucrând cot la cot cu unii ingineri. Rezultatul a fost o nemaiauzita încălcare a subordonării în munca: în raportul întocmit bianual, pe lista lucrărilor ştiințifice, coautoare cu specialistul şef de lucrări era trecuta tânăra parvenita. Aşa ceva Boris Emanuilovici n-a putut sa suporte. Era o lovitura data orgoliului sau. Nu putea să-i interzică Nadiei sa trimită lucrarea la concurs, ar fi părut absurd ca el sa oprească tocmai lucrările colegilor lui. Dar şi sa lase cazul fără urmări nu putea. A

început cu îndârjire sa caute un nod în papura. Cu cât devenea mai chițibuşar cu atât i se strica dispoziția mai rău. Nu se putea agăța de nimic. Ea venea la timp la servici, lucra cu însuflețire şi nu la ordin. Îndeplinea până şi sarcinile suplimentare, mici şicane, fără sa-şi manifeste vreodată nemulțumirea. El o chema la raport, o punea sa dea socoteala şi ea dădea. Îi făcea observații asupra muncii, dar abaterile găsite erau deja corectate, şi reieşea ca dimpotrivă el era incompetent din moment ce nu ştia despre asta. Cu cât Boris Emanuilovici o persecuta pe Nadia, cu atât îi era mai greu şi se posomora. Ceilalți care nu aveau de a face cu aceasta opoziție, nimerind din întâmplare în zona conflictului suportau de trei ori mai multe neplăceri decât meritau. Neavând capacitatea de a-şi inhiba colaboratoarea, el se descărca chinuindu-i pe ceilalți. Boris Emanuilovici era un adevărat vampir energetic. Oricine încerca sa se certe cu el după câtâva vreme se simțea golit şi lipsit de puteri. Şeful însa dimpotrivă, cu cât îi producea slujbaşului o pierdere mai mare, cu atât era mai proaspăt, părea şi mai tare şi mai important.

Nadia, cum a reieşit, a înțeles asta pe data. Ea se interesa oarecum de filozofia orientala şi de aceea era familiarizata şi cu bazele bioenergeticii. Ştia şi de vampirism, e adevărat ca doar din citit. Însa avea o idee de cum sa îl recunoşti şi sa te lupți cu el. Şi

iată, parca spre confirmarea celor citite, în viața ei a apărut un șef vampir. Perspectiva de a lucra într-o astfel de tovărășie o încânta prea puțin, dar alta nu avea în acel moment, și ea a recurs la apărare. Își făcea exercițiile de acumulare a energiei, menținea în permanența starea de echilibru, stingea prin intermediul conștiinței toate impulsurile neplăcerii și iritării cu care era îmbibat mediul din laborator. A încercat sa curețe energia din încăpere și într-o oarecare măsura a reușit. Ea percepea o pâlnie larg deschisa care străpungea slaba energie a șefului dar în același timp înțelegea ca el pur și simplu este un om cu un caracter mizerabil și cu funcțiile perturbate. Daca el ar fi fost un vampir conștient și ar fi avut în fața lui un astfel de „os în gât" cum neîndoielnic era ea pentru el, ar fi comis asupra ei un atac bine țintit. Și fiindcă ea se aștepta mereu la asta, era pregătită.

Dar Boris Emanuilovici nu era un mag negru, el nu știa sa manipuleze energia. Era materialist și s-ar fi mirat sincer de-ar fi aflat prin ce metode și-a întărit autoritatea și a instituit disciplina în laborator. El a pregătit una din cele mai obișnuite mârșavii omenești: nu a trimis comisiei la vreme lucrarea științifica data lui pentru recomandare. Lucrarea nu a intrat în concurs, laboratorul a rămas fără prime și pentru asta li s-a dat o mustrare scrisa autorilor lucrării: șeful de proiect și Nadia. Când a izbucnit

indignarea- doar lucrarea fusese data de mult, înainte de termen- șeful a spus cu „dreapta mânie": ca să va justificați pentru lucrarea nedată la timp sunteți capabili sa mă învinuiți pe mine de parca eu am oprit-o din drumul ei! Împotriva bănuitorilor și-a folosit toata puterea de a constrânge. Le-a sugerat subalternilor ca de toate este vinovata laboranta, incompetenta dar plina de ambiție și de aceea ahtiata după lucrări științifice. Lipsa primelor prea îi lovea la buzunar și mulți l-au crezut. Lipsind-o pe Nadia de dragostea întregului colectiv, el a câștigat prima runda. Apoi a lipsit-o de lucrare dând-o altcuiva, apoi i-a acordat o mustrare pentru un chiul ce nu avusese loc. De observat ca nimeni nu-i mai ținea partea, nu se mai apuca sa dovedească adevărul. Nadia nu mai era o lumina pentru departament. Boris Emanuilovici a proiectat asupra ei conceptul de carierista și i-a reușit. Dar nu i-a ajuns ca influența laborantei în departament slăbise, lui îi trebuia s-o desființeze definitiv, s-o pună în genunchi, s-o distrugă și s-o înghită.

Și Nadia a pierdut multe forțe în bătălie. Neînvățată cu ticăloșia, neștiind sa mintă, suferea cumplit din cauza nedreptății, dar nu s-a lăsat. Încetul cu încetul a rămas fără prieteni, fără încurajări, singura în fața adversarului plin de putere și răutate. Se pare ca atunci, pentru un timp oarecare, nu a putut sa-și mențină apărarea care i-a slăbit. Următoarea

mustrare impusa pentru o oarecare prostie mărunta a scos-o din sărite, a izbucnit în plâns şi a avut un moment de isterie. Bătea cu pumnul în masa acuzându-l pe şef de idei preconcepute şi se străduia în vreun fel sa se apere pe sine şi munca ei. A văzut apoi cum parca Boris Emanuilovici şi-a mărit dimensiunile, în jurul lui s-a subțiat şi s-a întunecat ceva ca un nor iar ea însăşi, Nadia a devenit semitransparenta şi ceva a scos-o din corpul ei şi încet, milimetru cu milimetru a început s-o absoarbă acel nor din spatele şefului. Şi a înghițit-o.

În aparență lucrurile arătau puțin altfel. El i-a dat un pahar cu apa, a liniştit-o şi a rugat-o sa continue lucrul. De atunci Nadejda s-a schimbat mult. Parca şi-ar fi pierdut sufletul. La început a devenit pur şi simplu indiferenta fața de viața departamentului, îşi îndeplinea în mod mecanic sarcinile şi nu se interesa deloc de colegi. Apoi, după cum i-a fi prevenit atotputernicul şef, a început sa lupte pentru cariera dându-i la o parte cu cruzime pe cei care o încurcau. Prin aceste acțiuni, fără sa vrea, Nadejda confirma cuvintele lui din trecut şi îi sporea autoritatea. A primit destul de curând o avansare, apoi încă una. Se spunea ca devenise amanta şefului. Un lucru se poate spune sigur: nici Nadejda nici Boris Emanuilovici nu seamănă cu oamenii vii. Ochii lor sunt stinşi, mişcările - mecanice. Disciplina şi ordinea sunt fără reproş. Lumea se teme de ei.

AL CINCILEA NIVEL
Nu-mi sorbi iubirea, nu-mi sorbi sufletul.

La al cincilea nivel de cădere, vampirul se hrăneşte cu energie sexuala. Ai întâlnit vreodată prietene, o ființa minunată şi de neatins, atrăgătoare şi cu vino-ncoace care te cheamă şi-ți promite din priviri desfătări nepământeşti? În jurul unor astfel de vrăjitoare (nu neapărat femei, nu neapărat frumuseți) locul este plin de curtezani şi de suspine. Iar frumoasa creatură arătându-şi farmecele, promițând, dând speranțe dar nu mai mult de atât, absoarbe energia adoratorilor săi.

Schimbul de energie ce se produce la contactul sexual străbate toate corpurile şi planurile omului. În timpul acesta se stârnesc forțe atât de puternice încât este greu sa le pătrunzi înțelesul. În felurite învățături găsim exprimate ecouri ale acestui fenomen, acomodate cu înțelegerea de la nivelul conştiinței omeneşti. Astfel, energia sexuala este una din manifestările energiei Kundalini care sta încolăcită ca un şarpe la baza coloanei vertebrale.

Când se descolăceşte şi urcă pe verticală, deschide progresiv centrele energetice - ceakrele. Este greu de exprimat la nivelul conştiinței umane ce energii trec prin doi parteneri uniți în timpul actului sexual. După legenda, odată, zeii au creat oameni egali lor dar aceia s-au dovedit atât de minunați, de puternici şi de independenți, încât zeii s-au speriat. Oare nu sunt creaturile mai bune decât noi, zeii? Nu vor deveni cumva mai puternici decât noi? Nu ne vor arunca din zenitul universului pe pământul păcătos? Nu ne vor învinge? Nu ne vor preface în putreziciune? Şi atunci zeii i-au tăiat pe oameni în jumătate: femei şi bărbați şi le-au dat drumul lipsiți de fosta splendoare sa populeze pământul. Dar daca aceste doua jumătăți pierdute se vor regăsi pe pământ, daca se vor reuni, atunci vor redobândi acea putere. Vor fi din nou ca zeii.

Iubirea divina, ideala şi unirea presupun o relație deplina între toate corpurile celor doi. În viața reala practic nu exista astfel de cazuri. Dar în mod independent fața de conştiința se implica o parte oarecare din corpurile subtile şi cu cât înțelegerea este mai mare, cu atât mai multa forța, mai multe energii înalte vin către aceşti oameni. În ce fel interacționează corpurile lor la contactul sexual? Actul sexual propriu zis constituie o relație doar între corpurile fizice. El provoacă reacția corpului eteric-desfătarea. În toate timpurile, actul sexual a

fost legat de un înțeles sacramental, divin. De aceea multe religii aproba sexul în postulatele lor fundamentale, numai în interiorul căsătoriei şi numai cu țelul de a face copii. Aceasta desigur conservă aspectul etic dintr-o societate umana încredințată egregorului respectivei religii, dar pe de alta parte n-avem de-a face cu străvechea teama a divinităților în fața unui posibil concurent atotputernic? După legenda jumătățile sexuale unindu-se, realizează Hermafroditul - ființa care având ambele sexe, nu are de aceea nici unul şi care, dotat cu o forța supranaturala, este capabil sa includă în sine omenirea.

Desfătarea eterică, vie, consistentă eterica, poate crea o stare paroxistică şi când bucuria şi încântarea urcă prin corpurile subtile, corpul astral se umple de energia vitala a fericirii şi satisfacției. Sexul este tămăduitorul natural şi aproape cel mai eficace al corpului astral vătămat. Sa ne amintim din folclor: cu ce-l lecuieşte frumoasa din poveşti pe monstrul vrăjit? Cu dragostea ei, adică îi răspunde cu un sentiment împărtăşit , căci prințul, prefăcut într-un groaznic animal, se-nțelege, că s-a îndrăgostit de mult de chiar frumoasa noastră. Iubirea reciprocă, inimile deschise ale amândurora sunt condiții obligatorii pentru înfăptuirea minunii. Atunci, prin Anahata, ceakra inimii, trece fluidul energetic ce-i leagă şi din doi oameni se iveşte unul, o ființa

unitară şi puternica precum în basme, armonioasa şi fermecătoare. Când contactul corpurilor fizice încetează, slăbesc progresiv şi legăturile dintre corpurile subtile. Dar oamenii care se despart sunt alții, armonizați cu corpul astral alimentat.

Cu siguranța ca am în vedere un caz cu totul ideal. Ceea ce se întâmpla în viața reala, ca de obicei este doar o tendința către ideal. Dacă exista tendința, ea în sine este deja foarte buna căci în mod obişnuit ne mulțumim doar cu lucirile slabe, rămase întâmplător ale intangibilului.

In viața, oricât ar fi de trist sa recunoşti asta, relațiile sexuale arareori depăşesc straturile grosiere. Rămânând la limita corpului eteric, ele nu-i aduc perechii acele miracole posibile. Iarăşi nu avem voie sa uitam de tabuizarea şi de judecarea relațiilor sexuale de către societate. În mintea oamenilor ele rămân întrucâtva murdare, josnice, păcătoase. „Înțelepciunea populară" exprimata în zicale ne-o spune direct: Lucrul ruşinos nu-ți cere multă minte - ne întrebăm despre care lucru este vorba? Sigmund Freud s-a adâncit cât a putut în aceste ape tulburi şi ceva a lămurit, ceva nu. Dar toate acestea sunt construcții mentale şi cât timp şi efort intens cer pentru a primi binecuvântarea de a coborî în corpurile ceva mai dense. Din moment ce nu exista încredere în propria sexualitate, şi un sentiment de sfiala daca nu de ruşine, este greu sa stăpâneşti

energia eterica, ca ea sa se distribuie uniform şi să dea senzații minunate.

Sunt gata sa repet iar şi iar: contactul sexual duce la un schimb reciproc de energie între oameni, energii cu o putere colosala dar se întâmpla ca unul din parteneri îşi ia mai multa energie decât îi da celuilalt. Adesea lucrul acesta apare nedeliberat: este posibil sa masori cantitatea pe care trebuie sa o dai în schimb pentru ceea ce îți oferă cu atâta generozitate celalalt? Dar virusul vampirismului nu doarme şi te invita, te invita: mai ia o data, de unde este mult nu se consuma. Omul intra într-un regim de schimb inegal şi treptat se obişnuieşte, îi place. El este satisfăcut! Puterile îi cresc şi fără nici un fel de cheltuiala: nici suflet, nici forțe proprii. În vreme asta cealaltă parte începe sa slăbească, sa piardă din puteri, apoi sănătatea. Adesea ea nu poate sa rupă relația pentru ca nu poate sa suporte efortul. Sau îşi subordonează voința celei de a doua părți. Variantele posibile sunt nenumărate. Necazul este ca oprimarea unui partener de către celalalt poate duce la boli grave, chiar la moarte. În cazul acesta vampirismul este proiecția astrala a ceea ce la nivel fizic se numeşte siluire şi omor. Este recunoscut ca delict.

Atacurile energetice cu astfel de consecințe nu sunt atât de evidente, de clare- uneori nici nu pot fi conştientizate de victima. Vampirii de la acest nivel, de regula se înțeleg. Vampirul vede o oarecare

împotrivire (nu pot sa trăiesc cu tine, de ce mă chinui, hai sa ne despărțim) dar nu-și va elibera niciodată partenerul. Adesea, nici victima nu-și poate închipui viața fără călăul sau. „Dragostea e rea, de iubești, capra de lemne ești", „Dacă te bate, te iubește". Multe proverbe susțin ca o astfel de situație pare a fi normala, în orice caz are dreptul la existență.

Mihail și Elena s-au născut și au crescut într-un sătuc pierdut între câmpii și păduri nesfârșite. Toată viața au fost împreuna. Iarna se dădeau cu sania, se înfundau în zăpada, vara fugeau la râu și se bălăceau în apa lui caldă. Mergeau împreuna la școala în satul alăturat. Împreuna au plecat la centrul raional sa învețe mai departe. Timpurile erau grele, se trăia în sărăcie, nu doar că nu le prisosea nimic dar nici nu știau cum arăta asta. Le-a oferit soarta un cadou regesc- iubirea. De copii nu s-au putut imagina unul fără altul. În condiții grele, copiii se maturizează mai repede, se dezvolta mai repede. Și Mișa cu Lena au luat-o devreme cu greutățile. Își ajutau părinții la munca deloc ușoara a câmpului și știau ca mai întâi trebuie sa își facă un rost și numai după aceea sa se gândească la o familie.

Au terminat școala profesionala. Lena a devenit contabila și a primit, în localitate, o camera. Lui Mihail, placându-i orice fel de aparatura s-a făcut mecanic auto și l-au angajat imediat la o întreprin-

dere de industrie a lemnului. Dar avea mâna bună pentru orice. Era cinstit din fire, își făcea datoria și în colectiv era bine privit. În curând s-au căsătorit. Încet-încet și-au făcut o gospodărie, au ridicat o casă, aveau deja doi copii, totul era bine, cum trebuie. Și atunci a venit în întreprindere un director nou, de la oraș. El l-a și remarcat pe mecanicul cel tânăr:

— Mihail, îi spunea, tu ești talentat! Ai mâini de aur! Trebuie sa intri la facultate. Nu se poate sa te pierzi cu asemenea calități aici, în fundătura asta. Cine știe ce savant iese din tine! Poate vei fi capabil sa inventezi o nava cosmica sau te miri ce mecanisme, automobilul viitorului! Lui Mihail, deși îi pica bine lauda îi era și teama. Aici era familia, avea de toate, un serviciu bun dar îl atrăgea și studiul. Vroia sa știe mai mult și poate ca învățând va construi el singur mașini cu adevărat, nu doar să le repare și sa le pună pe linia de plutire. Îi plăcea mult asta. Iar când șeful i-a propus sa-i dea o recomandare și o bursa, a acceptat.

— Ei Mișenka! Sigur ca da, du-te sa înveți. Vei deveni un om cu totul respectabil, iar noi vom locui deocamdată cu bătrânii, sa ne ajute în gospodărie.

Și a plecat Mihail la centrul regional la facultate. Într-adevăr s-a dovedit capabil, i-au propus să rămână în oraș, la uzina de motoare ca inginer mecanic. A primit Mihail un apartament, și-a adus

soția cu copiii la oraș, a început o noua viața. Mihail câștiga bine, își întreținea familia și lucrurile ar fi fost în ordine daca... Da, a apărut un „dacă". Lenka se simțea bine înainte deși treburile nu o lăsau sa respire: și casa, și gospodăria și serviciul. Acum nu-i mai trebuia nimănui. S-a angajat și ea după specialitatea ei de contabila, dar aici la oraș se simțea o piuliță. Mergea la servici într-un birou uriaș, se pierdea în mulțimea de oameni, și i se părea ca este cea mai proasta, cea mai neinteresanta, o țărancă. Se simțea străină și nu putea sa se obișnuiască deloc. Roșea în permanența, se intimida, și deși era o specialista excelenta în profesia ei, nimeni n-o lua în serios. Iar ea suferea din pricina asta ceva de nedescris. Chiar n-a mai răbdat și a încercat sa își schimbe serviciul. Nici acolo nu i-a fost ușor (pe ea o apăsa numărul mare de oameni) dar era mai bine. Așa încetișor, după un an și mai bine, s-a obișnuit și Lena, iar se legaù lucrurile. Apartamentul era bun, copiii creșteau. Serviciul lui Mihail era important, el era respectat, i se cerea părerea și Lenka s-a integrat în colectiv, s-a adaptat.

Necazul s-a furișat însă pe neașteptate. Pe Lena a pus ochii chiar Efimov, secretarul organizației de tineret. Era un om îngrozitor, pervertit de funcție și putere. Își petrecea mereu concediile în sud, era modern îmbrăcat și părea bogat ca un nabab. Atenția secretarului era ceruta cu insistența de o mulțime de

doamne din felurite departamente. Dar pe el îl atrăgea o prospătura, o fata drăguță cu privirea calda și gesturi reținute. Efimov nu întâlnise încă așa ceva cu toate ca femeile nu-i dădeau pace și avea fața de ele tot soiul de pretenții. I-a arătat de câteva ori semnele atenției lui dar Lena nu i-a răspuns. S-a hotărât sa o aibă cu orice preț.

Pentru orice om nărăvit în seducții Lenocika noastră desigur ca era o bucățica gustoasa. În afara de faptul ca era încântătoare, o lumina frumusețea naturală, autentică și sentimentul propriei demnități care se păstrează doar în locurile depărtate de lume. În satele și orașele mici unde fiece om este la vedere și comportamentul se vede, fiecare știe lucrul acesta și de aceea se ferește de judecați și vorbe în plus. Lenka era măritată, avea o familie unita și asta îi sporea bineînțeles liniștea și frumusețea sufleteasca. Multe femei, obligate sa muncească obosesc mereu, se plâng ca nu le ajunge timpul și nu stau în ordine cu nervii. Oricât ar fi de frumoase și atrăgătoare pe bărbați îi atrage instinctiv femeia echilibrata și liniștita, așa e alcătuită natura. Femeia, se știe, a fost creata pentru a proteja căminul, casa, căldura și liniștea.

Dar Lena avea un punct vulnerabil, un loc sensibil: neîncrederea în sine. Ea a crescut înconjurata de iubire și de aceea n-a depus vreodată eforturi „femeiești" pentru a cuceri un bărbat, sa-l

facă sa-i merite dragostea. Ea se compara în gând cu alte femei şi mereu pica la examen. Pentru ea, frumusețea se asocia cu stridența şi curajul. Ea nu şi-ar fi permis niciodată să se îmbrace ca secretara Ninocika de exemplu, dar o considera pe acestă Nina modelul feminității. Nina era doar în pas cu moda şi îi devansa pe toți în stilul de a se îmbrăca.

De aceea, când secretarul de organizație Efimov începea să-şi manifeste interesul pentru ea, pur şi simplu nu ştia unde sa se ascundă. El ştia cum sa le trateze pe femei şi a înțeles ca daca pe Lena o ia repede, ea se va speria şi nu va ieşi nimic. Dădea cu totul „întâmplător" peste ea în autobuz, după orele de servici, apoi la magazin sau în alt loc oarecare şi se făcea ca este uimit de aşa o coincidența. Lena nu bănuia nimic. Dimpotrivă, îi plăcea întrucâtva un tânăr atât de nostim şi vesel. Cu el era atât de plăcut şi uşor sa comunici deşi avea o funcție atât de importanta la serviciu.

„Coincidența" următoare a căzut într-o seară ploioasa de toamna. Lena venea de la magazin încărcată de plase grele şi cu o mâna încerca să-şi țină umbrela smulsa de vânt. Era mereu stropita de ploaie, rimelul de pe gene i se scursese din pricina apei, o şuvița de par îi ieşise din coafură.

Efimov a ajuns-o, cu o fraza glumeața i-a tăiat împotrivirea, i-a luat bagajul din mâna şi i-a propus galant sa o conducă acasă. La uimirea ei, ce căuta el

acolo pe o asemenea vreme, Efimov s-a prefăcut întristat şi i-a povestit mai departe despre o fata care nu a venit la întâlnire sau ceva în genul asta. Lena l-a compătimit, i-a mulțumit pentru ajutor... şi a acceptat sa intre cu el la un cafe-bar. Au găsit o măsuța într-un colț. Efimov a scos o batista şi i-a şters delicat, cu grija dârele de rimel de pe obraji. Ea se intimidă pe data dar el, atingându-i tandru mâna, vorbea şi vorbea, ca asta nu contează, ca ea este o frumusețe, ca el n-o întâlneşte peste tot din întâmplare şi mai ales într-o seara atât de posomorâtă... I se uita în ochi şi Lena se topea. Nimeni nu se uitase vreodată la ea aşa. Ca orice femeie, vroia sa fie admirata, lăudata, curtata. Nu i-a spus lui Efimov că are acasă un soț, copii şi că ei o aşteaptă. Lena se scălda în privirea tandră - O, daca ar fi ştiut asta atunci! - de seducător experimentat şi înrăit.

Au început sa se întâlnească. Efimov o ducea prin locuri unde ea nu fusese vreodată. Erau filme în premieră şi spectacole-turneu ale teatrelor din capitală şi încă nişte cafe-baruri incredibile... şi peste tot puteau intra şi erau invitați. Vârtejul fermecat al seducției a ademenit-o şi a amețit-o pe Lenocika care-şi amintea câteodată cu un sentiment surd de disperare de familia ei (nimeni nu bănuia nimic) dar nu se putea împotrivi.

Efimov a adus-o pe Lena la el când a decis ca ea şi-a pierdut definitiv capul. Fusese o alta premieră,

BIBLIOTECA
581.940
AMAN-CRAIOVA

apoi o masa, fusese vesel şi zgomotos, vecinătatea unor figuri celebre, un cerc sofisticat încât Lena însăşi aştepta continuarea. Acasă a spus ca o colega îşi serba ziua. Şi iat-o în vizita la El cel mai spiritual şi irezistibil. Lena nu rezistă ispitei, se îndrăgosti, mustrările de conştiința o rodeau desigur pe tânăra femeie, se gândea la soț dar nu putea sa refuze, ea însăşi vroia asta şi s-a pomenit în aşternutul seducătorului. El a înțeles imediat ca nu şi-a pierdut vremea degeaba cu aceasta fătuca modesta. Apele line sunt adânci. în Lena zăcea ațipita o asemenea forța a dorinței neexprimate încât era cât pe ce sa îl ardă pe profesionist cu focul iubirii. Trebuie spus ca Efimov era un vampir energetic tipic. El se folosea de energia femeilor îndrăgostite de el. Ştia să le manipuleze şi sa le creeze o dependența totala. Una din cele respinse, strivită de indiferența lui s-a sinucis cu o doza mortala de medicamente. Dar părerile de rău nu-l chinuiau pe mâncătorul de inimi. El trăia pe seama iubirii pe care i-o dăruiau cu generozitate femeile. El le sorbea sentimentele, puterea până la ultima picătura şi când nu mai rămânea nimic, pur şi simplu le arunca din viața lui. Numai mulțumită acestui lucru- energiei venite în permanența din afara - el era mereu plin de viața şi atât de fermecător.

Ceea ce a întâlnit la Lena l-a uluit. O energie atât de curata şi vie încă nu gustase. Cu ei s-a întâmplat

un roman pasional şi nebunesc. Lena era atrasa de el, doar în prezența lui se simțea femeie şi s-a deschis cu adevărat. Iar el îi sorbea energia râuri. Toate acestea trebuiau sa se termine cumva, Lui Efimov nu i se întâmplase încă sa ține atât de mult timp o relație cu o singura femeie, s-a plictisit, „s-a saturat". A pornit în căutarea unui nou obiect. Lena îi era de ajuns şi nimic nou nu se cerea deocamdată. Totuşi Lena suferea mult din cauza acestei pasiuni tainice, păcătoase. Nu se putea împotrivi propriei atracții dar o chinuiau mereu mustrările de conştiința, gândurile despre familie şi faptul ca era conştienta de minciuna şi noroiul în care se scufundase cu totul. A încercat sa se roage dar n-a putut. Şi forțele au început sa-i scadă.

Amantul ei a simțit imediat schimbarea. Ceva s-a modificat în relațiile lor. Lena nu putea înțelege, îşi pierduse integritatea, energia s-a scurs din ea, era într-o permanenta stare de nelinişte, trăia în pragul isteriei. I se părea ca în orice clipa totul va ieşi la iveala, se temea. În acelaşi timp a început sa o chinuie spaima ca în curând romanul ei cu Efimov se va termina. Ființa ei de femeie, odată trezita, cerea acelaşi tip de relație sexuala, pasionată umple tot sufletul. Neprimind asta în decurs de câteva zile, (întâlnirea nu se putea de loc realiza) de disperare aproape ca se urca pe pereți. Şi atunci toata forța ei de femeie flămândă, forța dorinței, a revărsat-o

asupra propriului soț. El nu se aştepta la patima ei, a fost uluit, fericit şi tulburat iar ea- acum la rândul ei- şi-a împlinit cu energia lui propriile neajunsuri şi s-a liniştit.

La următoarea întâlnire cu amantul (şi acela se gândea deja la terminarea relației din moment ce pasiunea lui se cheltuise. Elena era din nou plina de forțe vitale, atrăgătoare, şi minunata. Legătura lor se continua.

De atunci aşa au rămas lucrurile. Lena îşi folosea soțul, Mihail, cel ce nu bănuia nimic şi care doar se bucura de atenția venită din partea nevestei, îi lua energia şi o dădea altuia. Să-şi dețină singură energia nu mai era în stare. Din Lena rămăsese doar învelişul şi un trup lacom, senzual, căruia i-a consacrat viața pentru a-i satisface dorințele.

Mihail, ale cărui forțe erau luate fără nici o jenă de Lena pentru folosul ei, a început dintr-un motiv de neînțeles pentru el, să obosească, apoi s-a îmbolnăvit şi îi era din ce în ce mai rău. Lena îl îngrijea şi încerca să-l țină în viață, ea înțelegea că în el este bunăstarea familiei sale şi de aceea şi viitorul ei. Însuşirile ei umane s-au schimbat mult în ultima vreme. Pe ea o neliniştea doar propriul bine. Uneori putea să uite, de exemplu, că avea copii.

Soarta îi pedepseşte pe aceşti oameni cu multă asprime. Mihail a nimerit la spital cu atac de cord. Medicii au fost surprinşi că în absența unor cauze

vizibile pacientul este atât de slăbit, pe jumătate mort cum au spus ei. I-au făcut toate analizele, a trebuit să-şi petreacă aproape o lună la staționar. Elena în timpul acesta s-a istovit de tot. Energia ei abia îi ajungea pentru sine. Efimov şi-a luat iute altă prietenă. Lena a urmărit-o până la intrarea în bloc şi i-a făcut o scenă oribilă. E greu să-ți închipui ceva mai mârşav decât o bătaie între femei. De la nefericita ei rivală Lena a reuşit să ia ceva energie care nu-i ajungea dar nu i-a ajuns pentru mult timp. S-a pierdut de tot. Alerga după Efimov, i se tira la picioare, îi făcea scene, plângea, țipa şi-şi mozolea fardul de pe față. El şi-a pierdut interesul pentru ea. Lena a început să bea şi-şi urmărea fostul amant într-o stare de totală beție. Nu se ştie cum s-ar fi terminat toate la ieşirea din spital a lui Mihail.

Soarta l-a cruțat şi n-a aflat de trădarea şi prăbuşirea nevestei dar îl aştepta un şoc. Lena, beată, s-a înecat în cadă. Accident. În cazul de față între Lena şi amantul ei s-a stabilit o legătură puternică prin curenții energetici care leagă corpul eteric de corpul astral. Lena avusese probleme cu înțelegerea de sine, timiditatea ei era o vătămare a corpului astral, învelişurile lui de protecție nu corespundeau cu personalitatea ei, adică lipsea echilibrul.

Chiar luând în considerare educația ei sobră care i-a conferit reguli şi limitări mentale verificate

moral, se pare că apărarea era slabă şi putea fi distrusă. A slăbit-o puternic mutarea în marele oraş, plin de energie străină, nefamiliară şi improprie pentru Lena. A trebuit să se adapteze oraşului.

Seducătorul a provocat o furtună în sufletul ei. Manifestarea atenției lui era neobişnuită pentru ea şi o atrăgea ca multe din cele vicioase. Ea în întâmpinarea lui, s-a deschis, el a căpătat acces la energia ei. Astfel esența delicată a sufletului ei a devenit accesibilă pentru cel din afară. El îi lua sângele, sufletul. Ea era plină de sentimente şi nu se putea înțelege pe sine. O atrăgea bărbatul. Între ei a început un schimb constant de energie, dar unul periculos, inegal. El îi lua energia psihică. Ea realimenta cu noi sentimente corpul astral şi, trimițându-le în sus, îşi reformula corpul mental. Adică se gândea în permanență la ceea ce se întâmplă cu ea, se tot gândea şi-şi găsea justificări. Ea nu era vinovată, soțul nu-i arăta atenția necesară. Ea nu era vinovată, câte femei nu au amanți, asta-i normal, se întâmplă adesea, ea nu era o excepție. Ea îşi iubea soțul şi copiii, ea încearcă să nu-şi strice familia, ea făcea în aşa fel încât să nu afle soțul. Desigur, nu putea fi vorba de vreo susținere din partea corpurilor subtile superioare, (citeşte morală, educație etică), şi o apăsa mereu minciuna, fidelitatea trădată. Totuşi Lena a fost întotdeauna o femeie deloc rea. Dar nu a reuşit să-şi dirijeze manifestările propriei vitalități.

Energiile grosiere s-au dovedit foarte plăcute. N-a ajutat-o nimeni, nu i-a explicat cum să se comporte, ce să facă. Vampirul înrăit i-a stricat structura armonioasă, ea însăşi n-a înțeles pericolul, nu a putut şi nu a ştiut să se împotrivească. Mai departe boala creştea în jos conform nivelurilor căderii. Necon-ştientizând-o, Lena nu se putea opri. Natura, apărând integritatea spațiului din jurul eroinei noastre, i-a încheiat existența. Atunci, la înmormântarea Lenei, şi mulți, spre deosebire de soț, ştiau de romanul ei cu secretarul de organizație, se punea întrebarea: de ce? De ce o fată bună, legându-se de un ticălos a murit, iar vinovatul real al decăderii şi morții ei este bine mersi şi nimic nu-l doare?

Răspunsul este unul: nu trebuie uitat că în lume sunt multe forțe ale întunericului. Acest om se conduce după forțele răului, ele sunt puternice şi-l protejează. Doar că va trebui să plătească. Nu trebuie să ne mângâiem cu speranța că asta va fi după. Răsplata este inexorabilă.

AL ŞASELEA NIVEL
Asasinatul energetic

Ajung la nivelul cel mai adânc al căderii, la forma cea mai gravă de boală. „Scara" mea este cu totul simbolică dar nu poate coborî mai jos. La acest nivel se produce absorbția totală a forțelor vitale ale celuilalt om.

Se întâmplă, de regulă, în familie. În mod special familia având menirea să-l ajute pe om să suporte necazurile lumii înconjurătoare, adesea îl pierde. Numai în familie, într-o relație îndelungată, oamenii „concresc" treptat unul în celălalt legându-se energetic foarte strâns. Întotdeauna, chiar după aspectul ei, poți deosebi o pereche constituită de curând de o pereche în care s-a trăit umăr lângă umăr de câțiva ani! Soții, încetul cu încetul, devin asemănători. Şi sunt foarte strâns legați. Dacă unul din soți este vampir, celălalt îi serveşte ca jertfă în mod inevitabil.

Uneori asta nu se observă, dar poate avea urmări extrem de grave. Sunt atât de dese cazurile de moarte timpurie a unuia dintre soți din pricina unei inexplicabile acumulări de boli sau a unei pierderi de

forțe, neînțelese şi cu totul lipsite de motiv. Şi asta are legătură cu energiile sexuale care se transmit prin ceakra supraviețuirii. În schimbul de energie unul din parteneri primeşte mai mult şi se simte satisfăcut şi sătul. Celălalt se simte pustiit, slăbit, trist. Dacă asta se întâmplă constant, atunci jertfa îşi pierde puterile, neputând să le completeze prin schimb. Situația se repetă, rezerva de forțe se diminuează. Omul poate să slăbească şi să se îmbolnăvească. Moartea victimei este punctul final spre care se îndreaptă fără greş asemenea familii în timpul îndelungatei lor conviețuiri. Partenerul rămas în viață adesea suferă cumplit, căci a rămas fără porția obişnuită de forță vitală pe care o primea de la jumătatea sa.

La acest nivel parcă se adânceşte absorbția de forțe vitale prin relațiile sexuale care se amplifică într-o conviețuire permanentă. Dacă vampirul, de exemplu, îşi istoveşte amanta, o parteneră nepermanentă, ea măcar are posibilitatea de a se reface. În familie nu există o astfel de şansă pentru victima vampirului.

Astfel de interrelații vampiriste alcătuiesc lanțuri lungi de oameni implicați în ele. Omul mâncat de vampirul casnic iese în lume pentru a relaționa şi a se încărca pe seama prietenilor, cunoştințelor întâmplătoare. După asta, pierzând o parte din energia vitală proprie se restabileşte găsind un supliment la

încă cineva. Dificultatea în recunoaşterea unui asemenea vampirism constă şi în aceea că la exterior este foarte greu să-ți dai seama de asta. La nivelul principiilor planetare ale planetelor rapide, Mercur şi Venus, omul poate fi generos şi deschis şi chiar donator de energie. În mod real hrana lui sunt energiile mult mai dense, grele, ceea ce este destructiv pentru cei din jur.

Eleonora întotdeauna a fost deosebită. Până şi numele, rar şi cumva mândru o evidenția în mediu. Numele dintotdeauna şi-a lăsat amprenta asupra celor ce le poartă. Din acest motiv adesea copilul creşte şi se dezvoltă în mod inconştient în concordanță cu numele după care este chemat de obicei. Cu alte cuvinte Alexandru va fi Alexandru dar se poate forma şi rămâne toată viața Sandu sau Şurik. Eleonora aşa s-a şi maturizat sub influența numelui său întreg. Mama ei, o femeie simplă şi fără carte, se mândrea foarte cu numele sonor, găsit de ea. Când cei din curte încercau să o strige pe fetiță cu un nume prescurtat, Ela-de pildă, ea resimțea asta ca pe un atac la propria persoană.

Aşa şi creştea, închisă în sine şi cu conştiința propriei superiorități. Pe un astfel de teren s-a şi format caracterul ei, puternic şi clar orientat. Cu numele ei rar şi aparte nu se putea trăi într-o mahala, în comun la demisol. Să muncească precum mama,

lucrător auxiliar la o fabrică de săpun, într-o exalație de aburi otrăvitori, între aceleaşi femei obosite şi fără chip! nu, aşa ceva nici nu-şi putea închipui pentru sine.

Dar viața micului oraş provincial este monotonă şi crudă. Legea ei este dură şi cu bisturiul taie toate elanurile şi năzuințele de a pleca de acolo oriunde. Cine vrea să fugă, este deja un fugar şi dacă totuşi nu va reuşi să iasă de acolo, va muri. Congenerii ei mai puțin orgolioşi şi sfidători stăteau nopțile cu cartea în brațe şi plecau din oraşul natal intrând la facultate.

Eroina mea nu sclipea printr-o inteligență remarcabilă (pentru ce mai trebuia să se străduiască să învețe dacă şi aşa era deosebită, mai bună decât alții). Ea a ales altă cale pe care adesea o folosesc femeile pentru a-şi schimba viața : căsătoria.

De prințesa provincială cu ochi enigmatici s-a îndrăgostit până la uitarea de sine şi a luat-o cu el în Sankt-Petersburg, studentul în arheologie Dimka care dezgropa pe aici în timpul practicii, oraşe antice. Dimka era timid şi nehotărât şi nu se putea nicicum decide să-i declare Eleonorei dragostea lui. Simțind că perioada de practică a ipoteticului mire se apropie de sfârşit şi atunci nu-i va rămâne decât perspectiva de a primi scrisori triste, domnița a trecut la acțiuni hotărâte. În seara aceea ca întotdeauna se plimbau de mână pe aleile parcului

orăşenesc după care se aşezau pe o băncuţă. Eleonora, aplecându-şi tandru căpşorul angelic plin de zulufi luminoşi pe umărul cavalerului său, a izbucnit în plâns pe neaşteptate. Alarmându-se studentul a întrebat-o multă vreme care-i pricina lacrimilor, ea s-a eschivat spunând că-i ceva personal. Adolescentul a sfârşit prin a fi intrigat şi n-a mai putut renunţa la răspuns. Atunci Eleonora, printre suspine, cu ochii plânşi de nefericire, cu năsucul umflat de lacrimi (totul fusese nu o dată repetat în faţa oglinzii, numărată fiecare lacrimă, verificat fiecare gest) i-a mărturisit că nu ştie cum ar putea să se despartă de un om atât de deştept şi de admirabil ca el. În aceeaşi seară Eleonora a dobândit foarte mult: declaraţia de dragoste, cererea în căsătorie şi esenţialul: să plece împreună. Desigur că ea a refuzat. Cum se poate aşa repede? Dar cum rămâne cu mama? Împotrivirea n-a ţinut-o mult, până când Dima a cumpărat două bilete de tren.

La Sankt-Petersburg s-au chiar bucurat de Eleonora. Familia lui Dimka nu era mare: mama şi bunica. Bărbaţii, şi tatăl, şi bunicul nu mai erau demult cu ele. Bunicul murise pe front. Mama nu-şi putuse reface viaţa. Ambele femei îl păstrau ca pe ochii din cap pe băieţelul lor isteţ şi aşteptau cu groază momentul în care îşi va aduce în casă aleasa. Nu prea răsfăţate de viaţa de familie ele au sperat că la Dima totul se va aranja în cel mai satisfăcător

mod. Şi deşi fata cu privirea grea, tăcută, mică, semănând cu un şoricel nu li s-a părut prea arătoasă, n-au vrut să-l contrazică pe „băieţelul lor". Crescând ca singurul copil a două femei singure „băieţelul" chiar a rămas băieţel. Viaţa reală parcă exista undeva într-o lume paralelă. Dimka putea mai degrabă să stabilească care era vârsta unui craniu, care erau moravurile şi obiceiurile lui, decât să se orienteze în timpurile contemporane.

El ştia că rufele murdare se pun în coşul din cămară iar cele curate se iau din dulap. În ce fel suportă rufele o metamorfoză atât de fundamentală, îi era deja necunoscut. Nu s-a gândit niciodată la asta. Considera că pâinea "trăieşte" în cutia de pâine, untul-în frigider. Posibila lor absenţă îi putea răsturna cu totul tânărului arheolog viziunea asupra alcătuirii lumii. Exact la fel nu-şi închipuia Dimka, acum un tânăr soţ, perspectivele vieţii de familie.

Nu se gândise niciodată la asta iar viaţa se dovedi atât de crudă şi de mizerabilă. A reieşit că prinţesa lui era o simplă fiinţă pământeană. Se spăla pe dinţi, îşi făcea unghiile, îşi storcea coşurile, şi incredibil, mergea la toaletă! Şi lucrul cel mai rău, avea pretenţii. Îi trebuiau bani (de ce? doar tot ce trebuia pentru a trăi aveau deja! Pâinea era la locul ei, ciorapii în dulap, cafeaua pe masă). Îi trebuia un servici (neapărat curat, într-un loc bun). Dimka s-a pierdut, s-a dus la mama lor după ajutor. Mama nu

putea să-l refuze, s-a dus pe la toate rudele şi în curând Eleonora s-a pus la birou, într-unul din oficiile oarecare ca să mişte cu un aer important hârtiile dintr-un loc în altul. Aşa cum fuseseră străini din prima clipă a întâlnirii lor aşa şi continuau să fie. S-a născut un fiu. Ca s-o elibereze pe Eleonora de greutăți, l-au trecut imediat în grija bunicilor dornice de copii mici. Dimka a terminat facultatea, a devenit un tânăr colaborator ştiinţific ca Dimitri Iurevici şi a uitat de tot că a fost în viața lui o prințesă, o iubire romantică şi plimbări sub clar de lună. I se părea acum că nu două femei îi întreţinuseră viața, capacitatea vitală, să zicem ci trei.

Eleonora a resimțit acut răcirea relației cu soțul. Înainte el o adorase, îi protejase unicitatea, se certase şi chiar câțiva prieteni neconvinşi. Acum putea să plece undeva, liniştit fără ea. Ea tăbăra pe el, îi făcea scene, îi clama atenția. Răspunsul lui era un zid de indiferență. Ea începu să aibă amanți, să-i schimbe, dar nici asta nu uşura situația în vreun fel. Şi iată că odată când soțul era într-o nouă expediție ştiințifică iar fiul la țară, cu bunicile, Eleonora se întâlni cu noul ei curtezan. Îşi consacră toată ziua noii sale atracții. Au fost pe malul golfului, s-au plimbat seara, au mers la teatru, după care Eleonora s-a dus la el şi târziu în noapte, s-a întors acasă. Roşie în obraji, veselă, sprijinindu-se de brațul companionului şi râzând cu poftă, a dat pe neaşteptate în

fața blocului de soțul ei care se plimba ca o fiară în cuşcă în preajma clădirii. El n-o întrebă unde a fost şi cine-i acela de lângă ea. Îl interesa cu totul altceva. Îl sunaseră că băiatul se îmbolnăvise grav şi-l trimiseseră la spital. Pe ea n-au reuşit s-o prindă la telefon, n-au putut s-o găsească acasă, de aceea s-a grăbit să vină, cum a putut. Povestind aceasta, vorbind şi liniştindu-se treptat după zbuciumul zilei a început să înțeleagă că mai devreme de dimineață nu se poate ajunge la spitalul raional din satul de vacanță. Trebuia să se liniştească şi să aştepte. Aşa s-a dezbărat de gândurile care-l munceau şi şi-a îndreptat atenția asupra nevestei. Ea aştepta deja atacul, s-a repliat şi s-a pregătit. Când soțul şi-a exprimat nedumerirea crescândă, i-a aruncat în replică toate nemulțumirile strânse. Şi spre uimirea ei soțul parcă s-a aricit, s-a micşorat, iar reproşurile lui fireşti au devenit cumva meschine, lipsite de fond. Ea parcă se mărise, devenise mai puternică. Trântind uşa, Eleonora s-a dus în camera ei. La spital nu s-a dus, „se vor descurca şi fără mine!"

De atunci a început să provoace adesea scandaluri cu şi fără motiv. Ea nu fugea de treburile casnice obişnuite, le îndeplinea în mod regulat şi cu conştiinciozitate. Dar toți cei din casă au început să le facă înaintea ei. Prea rămânea ceva neplăcut după muncile ei: totul în jur era plin de trântori, nu făceau nimic, numai ea ca o albină se străduia, muncea şi în

plus așa plină de treburi, mai trebuia să spele și vasele după toți. Și apărea așa o expresie în ochii ei întunecați încât toți începuseră să se simtă obligați și încercau să-i facă pe plac.

Apoi au început necazurile. Bunica a avut o congestie cerebrală și a rămas cu pareză, la pat. Eleonora o îngrijea și în ochii bunicii licărea groaza. Îi era frică că de acum o va îndatora prea mult. Eleonora se agita, o îngrijea dar puterile nu-i scădeau. După aceea căzu la pat soacra. Medicii nu putură face nimic. O slăbiciune de neînțeles o apucă pe biata femeie, ne lăsând-o să părăsească așternutul, de parcă viața s-ar fi scurs din ea. Copilul era mereu bolnav: până atunci cu totul sănătos, a început să răcească, să prindă orice infecție, a fost de câteva ori internat în spital. Medicii s-au mirat: nu se știe de ce analizele de sânge erau mereu foarte proaste iar la exterior nu se vedea nimic, doar o stare de sănătate slabă, ceea ce pentru Sankt-Petersburg nu este o raritate.

Apoi, cu un ulcer grav, a ajuns la spital soțul. Mama care aproape nu mai cobora din pat, aluat un taxi, a ajuns la Dimitri și intrând în salonul lui i-a spus apăsat confirmând adevărul cu o privire fanatică pe față ei trasă „Toate ni se trag de la Eleonora. Ne-a supt viața. Alung-o. Ne va duce de pe lume". În aceeași seară a murit bunica.

Dimitri s-a gândit îndelung la cuvintele mamei, culcat în pat, privind tavanul. El nu înțelegea nimic

din viața asta. Îi era de-ajuns să se cufunde în lucru să se rupă o vreme de grijile familiale că începeau de îndată scandalurile. Nevasta, se pare că spunea lucruri perfect adevărate, dar după o discuție cu ea nici viața nu mai era frumoasă și nici nu mai vroiai să vezi pe nimeni. În concluzie, la servici, n-a fost avansat, a rămas colaborator științific. Așa s-a obișnuit Dimitri să se considere un om mărunt, incapabil de vreo realizare. Are dreptate nevasta când îl ceartă. „Un cotei este până la bătrânețe cățeluș. Doar el dăduse atâtea speranțe. Unde s-au dus toate acestea? Și iar îi apărea chipul mamei: „Ea ne-a supt viața". După certuri, când Dimitri stătea cu totul golit pe divan, incapabil uneori să se uite și la televizor, Eleonora, de parcă ar fi căpătat puteri, se agita prin casă. Bunica n-o iubise pe Eleonora, îi spunea trufașă și Elka, dar nu se certa cu ea pe față. Se pare că între ele fusese un fel de război inconștient. Și pe urmă n-a mai rezistat, s-a îmbolnăvit. Se vede treaba că mama a simțit ceva, a căzut la pat. Copilul este și el bolnav în prezența ei.

Când nevasta a plecat în concediu, vara cu bilet turistic micuțul s-a întremat în răstimpul acela. Totul se înlănțuia logic. Dar cum putea soția, să le ia forțele vitale lor, celor din jur? E pur și simplu un fel de misticism!.

De unde am aflat toată istoria? Chiar Dimitri colaborator științific la universitate mi-a depănat-o.

Soarta ne-a adus pe amândoi la spital. Pe mine m-a interesat foarte tare vecinul de salon tânăr, dar cu un aer extenuat.

Apariția propriei boli era neclară pentru el. Nu fusese niciodată suferind cu stomacul şi un caz atât de grav de ulcer era pentru el cu totul neaşteptat. Când am început să-i pun tânărului bărbat întrebări legate de familie şi mediul apropiat, în încercarea de a stabili cauza bolii, el n-a putut nicicum să înțeleagă legătura dintre ele şi îmbolnăvire. Însă exprimându-se cu voce tare, vorbind şi materializându-şi în cuvinte toată viața trecută, el însuşi găsea confirmarea spuselor mamei. Dar ca un om cu mintea sănătoasă, cu o educație modernă, rațională, nu putea deocamdată să creadă în aceste aiureli medievale. Am încercat să-i explic situația. Soția lui era, după cum se vede, cel mai obişnuit vampir energetic. Ea avea un scop extrem de bine definit, şi o autoevaluare în mod evident crescută, nesusținută în planul fizic: Eleonora nu era o frumusețe nu era nici deosebit de inteligentă. Dar ambiția, tendința spre un alt nivel social au făcut-o capabilă de minciună, şi mai ales minciună într-o sferă atât de delicată precum cea a sentimentelor. L-a mințit încă de atunci pe tânărul adolescent înfiorat, de pe băncuța din parc (acest moment din viață este legat pentru el de dorul chinuitor după iubirea pierdută). Ea şi-a trasat drumul. Căuta nu iubirea, nu armonia într-o familie

atât de binevoitoare şi plină de energie la început încât i-a trebuit destul timp pentru a absorbi această energie calmă echilibrului. Eleonora căuta stabilitatea în plan social aducându-i jertfă familia şi pe fiecare membru al ei în parte. Ea îşi construia propriul sistem de valori în centrul căruia pusese personalitatea ei sărăcăcioasă, nedezvoltată. În acel moment, care a fost pentru familie de criză - când Dimitri a întâlnit-o pe nevastă cu amantul ei şi mai ales, într-o situație critică (vestea despre boala copilului atinge şi pe cea mai insensibilă fire) s-a produs ruperea membranei energetice protectoare a Eleonorei. Şi nu Dimitri a putut să o rupă ci ea singură, intimidată, speriată cu un vârtej de sentimente şi chipuri cutreierându-i conştiința. Ea singură şi-a pierdut echilibrul interior. Dar şi Dimitri era tulburat, preocupat de starea copilului, el nu se gândea în acel moment la ea, cu atât mai mult la sine. Femeia speriată, cu apărarea străpunsă, a închis inconştient învelişul folosind pentru aceasta energia soțului său ce se revărsa alături necontrolată, ofertantă. Şi asta i-a plăcut. Vampirismul este o boală şi dacă virusul ei a intrat în organism nu va mai ieşi de bunăvoie. Eleonora nici măcar nu se gândea să se lupte cu el. Totul îi convenea. Era de-ajuns să țipe la cei din casă că se şi încărca cu energia lor, îi era mai uşor, mai bine. Îi păsa prea puțin de faptul că spre ea se scurgea forțe vitale, străine de ea, că ea le lua fără

să întrebe, nedând nimic în schimb. În regulile ei etice nu intra sentimentul vinovăţiei pentru astfel de prostii.

Astfel a învăţat treptat „să se hrănească" cu energia celor apropiaţi, cu simţul datoriei şi al recunoştinţei (ce multe face ea în gospodărie, are timp pentru toate, ş.a.m.d) dar mai ales cu scurgerea de energie din timpul certurilor şi scandalurilor iscate de ea în permanenţă. Să nu uităm că era o familie de leningrădeni veritabili, deloc învăţaţi cu intrigile temându-se de ele ca dracul de tămâie. Când scurgerea de energie a devenit considerabilă şi periculoasă, au început îmbolnăvirile. Într-adevăr pentru o astfel de familie, a continua să trăiască mai departe era imposibil, se aflau sub ameninţare sănătatea şi chiar viaţa fiecăruia. Ce-i de făcut? I-am sugerat să se despartă dacă era posibil. Dimitri a sunat-o pe mama, s-a „sfătuit" şi ea l-a susţinut. Să scapi cumva de Eleonora care îşi vizita grijulie bărbatul, ivindu-se la spital cu o perseverenţă de invidiat, era dificil dar împreună am izbutit să facem un plan. Asigurându-ne de sprijinul unui medic, cunoscut de-al meu, pe care eu şi Dimitri l-am pus la curent cu tot (era de acord cu mine, în privinţa evaluării cauzelor fenomenului) am organizat o „fugă". Pe Dimitri „în scopul restabilirii" l-au transferat într-o pensiune din afara oraşului. Au fost trimişi în acelaşi loc, cu bilete de odihnă, fiul şi

mama. Pentru nevasta tare speriată s-a pregătit o poveste despre transferul bolnavului după indicaţiile medicului şef, în altă clinică (medicul şef tocmai plecase în concediu).

Explicaţiile n-au satisfăcut-o pe doamnă, bântuia cabinetele şi stârnea pe acolo adevărate furtuni. Medicii, storşi ca o lămâie după emisiile atacurilor ei furioase, s-au convins cu adevărat că au făcut o treabă bună „ascunzându-l" pe soţ de ea. După două săptămâni am întâlnit-o nu departe de biroul medicului şef unde încerca să obţină o audienţă, fără rezultat.

Practic n-am recunoscut-o, într-atât se urâţise. Culoarea feţei, privirea stinsă, spuneau că n-are destulă viaţă în ea. Am hotărât că venise timpul şi am intrat în vorbă cu ea.

I-am explicat Eleonorei că sunt la curent cu situaţia din familia lor şi prevenind-o asupra posibilei neplăceri ce i-ar putea-o provoca informaţiile mele, i-am povestit despre natura energetică a problemelor din familia ei. i-am spus de asemeni, luând şocul asupra mea, că eu i-am sfătuit rudele să se ascundă de ea o vreme în scopul supravieţuirii. Mă aşteptam la o reacţie mânioasă trecând spre isterie şi lacrimi purificatoare, de obicei aşa se întâmplă. Dar duduia a deversat spre mine un şuvoi bine ţintit de ură neagră, complet formulată încercând în felul acesta să ajungă până la mine, să pătrundă în interior

şi să-mi facă rău, drept care n-am mai avut nici un dubiu că acţiunea era deliberată. Numai vampirismul inconştient se îngrozeşte când i se vorbeşte despre natura lui periculoasă şi se străduieşte să corecteze ceva. Eroina noastră se folosea conştient de energia celor apropiaţi, trăia pe seama lor iar acum se revolta şi se mânia ca un câine de sub nasul căruia s-a furat un os gustos. N-avea deloc intenţia de a se schimba, de a lucra asupra sa, de a omorî vampirismul din ea.

M-am adunat numaidecât şi m-am dus la victimele noastre la pensiune. Spre bucuria mea şi în sprijinul ipotezei mele ei arătau ceva mai bine. Dar trebuiau să înveţe să trăiască mai departe. I-am explicat lui Dimitri şi mamei lui că Eleonora era periculoasă. Condiţiile păstrării sănătăţii şi vieţii erau divorţul şi cel mai important, mutarea.

Cu „problema sovietică a locuinţelor“ asta se putea întinde pe ani de zile. Nu-i aveam la îndemână atât de istovite erau forţele lor vitale. Mama lui Dimitri şi-a amintit că are nişte rude în oraşul Borovsk lângă Kaluga, care se pregăteau să se angajeze şi să plece undeva în Nord, iar căsuţa şi gospodăria să le dea cu chirie. Cuvintele despre Borovsk, un orăşel încântător, liniştit, au adus o boare de ceva cald, paşnic. Aşa au şi hotărât. Au trimis o scrisoare. S-au înţeles la telefon. Neamurile se pregăteau într-adevăr să plece şi încă foarte curând, peste câteva săptămâni. Totul era hotărât.

L-am învăţat pe Dimitri cea mai simplă apărare energetică. S-a dus acasă să îşi ia lucrurile. Energia scandalului pe care Eleonora s-a străduit să-l deschidă din nou, i-a fost returnată prin metoda oglinzii. Pe mamă şi pe fiu a încercat să-i protejeze de întâlnirea cu Eleonora. Iar dorinţa de a-i apăra îi dădea şi mai multe forţe. În concluzie au plecat, slavă Domnului, totul a mers bine.

Eleonora a încercat să-i caute dar nu i-au ajuns puterile, fără supliment din afară, toată energia şi vitalitatea ei s-au scurs ca dintr-un balonaş înţepat. Ea s-a oprit la curtezanul următor (cine nu compătimeşte o femeie nenorocită atât de crud părăsită) şi a încetat căutările. Când s-au întâlnit după o vreme Eleonora deja le „dăduse drumu' “ reorientându-se spre „devorarea“ altcuiva.

De aceea s-au despărţit destul de uşor.

În multe situaţii asemănătoare, poate nu atât de grave, după divorţ copii rămân mamei. Dintr-un motiv oarecare există o astfel de practică în dreptul familial. Şi aici, sunt convins, dacă Eleonora ar fi încercat să rezolve problema prin justiţie totul ar fi putut avea consecinţe mult mai tragice. Dimitri şi-a găsit la Borovsk o mireasă, nu „o prinţesă“ de data asta ci o femeie, simplă, liniştită. Acolo a şi rămas. Dar de infantilismul lui nu a reuşit să scape, tot atât de entuziasmat vorbea despre noua lui nevastă: „Închipuiţi-vă, Grigori Ivanovici, trăim de un an şi

jumătate împreună şi ea nu a strigat odată la mine! Am venit de la ziua unui prieten la unu noaptea şi ea nu m-a certat! Şi doar băusem iar ea - nimic!". Şi sunt sincer bucuros pentru ei.

AL ŞAPTELEA NIVEL
Magia neagră

Eu consider că manifestarea vampirismului conştient, este nivel separat indiferent de forma sub care apare. Acela care apelează conştient la ajutorul diavolului, la forţele negre, îşi ucide lent sufletul nemuritor. Când la Judecata de Apoi fiecăruia i se va face bilanţul „după legea mâinii drepte" va trebui cântărit în talerele balanţei ce folos a adus omului energia luată fără voie de la altul, ce rău a pricinuit. Cine nu are dreptul să folosească energia naturii? Şi acela care a făcut doar ca o fată să se îndrăgostească de el luându-i şi schimbându-i o parte din energie împotriva voinţei ei, deşi în final ea nici n-a înţeles şi nici n-a simţit ceva. Şi acela care folosindu-se de manipularea conştientă a oamenilor cu ajutorul energiilor a ştiut să primească şi să ocupe un post important în sistemul de conducere. Şi acela care a supt forţele omului apropiat fără milă fără să-l fi iubit vreodată, ci doar pentru un folos nerușinat. Toţi aceştia au păcătuit împotriva Naturii, împotriva orânduirii lumii. Şi dacă nu sunt pedepsiţi în mod direct în timpul vieţii, atunci răsplata va fi pesemne, îngrozitoare.

AȚI DIAGNOSTICAT AGRESIUNEA VAMPIRULUI

CE-I DE FĂCUT?

Vampirismul conştient există dar el este atât de rar în timpurile noastre în ţările civilizate încât vom încerca să analizăm de fapt cazurile de „parazitism" obişnuit. Deşi nu poţi fi sigur niciodată că nu te expui atacului unui vampir.

Atacul conştient poate veni din partea celor care stăpânesc forţele întunecate, magi, vrăjitori. Nu toţi sunt şarlatani. Practicile de genul împrumutului de energie fără consimţământ sunt răspândite şi se aplică de către discipolii învăţăturilor oculte, adepţii feluritelor Loji Secrete. Întrucât mulţi au deprin-

derile de început în lucrul cu energiile subtile, vreau să previn comiterea unei grave greşeli.

Nu trebuie niciodată să ne supraevaluăm forţele. Simţind atacul şi detectând de unde vine, adică văzând în spatele lui o persoană reală, care ne pricinuieşte răul, în nici un caz, nu este voie să intrăm în luptă cu atacatorul. Sunt convins că: să ataci, să străpungi conştient învelişurile de apărare şi să faci rău este destul de complicat, trebuie să ai cunoştinţe, practică, experienţă. Nu putem şti ce forţe are şi ce putere, nu putem să-l evaluăm pe adversar. Primul lucru este grija pentru securitatea personală. Al doilea şi cel mai important: nu avem voie să ne folosim de aceleaşi metode. Acum omului îi va fi dată posibilitatea de a se apăra, de-a face un pas. Cu îţi paşi înapoi va trebui să plătească evoluţia lui pentru asta? Forţele care conduc lumea sunt puternice. La fel şi legile eticii universale sunt neînduplecate. Nu merită să îţi provoci soarta.

Modul cel mai sigur de a lupta cu atacul psihic, oricât ar fi de straniu, este să nu crezi în realitatea lui. În cazul acesta învelişurile de protecţie sunt mai greu accesibile. Şi rugăciunea, oricare, aceeia pe care omul o ştie. Nu trebuie să te lupţi cu răul de unul singur. Spunând o rugăciune (eu ştiu că pentru un credincios reflecţiile mele stârnesc râsul) omul se conectează la egregorul dreptei credinţe constituit de generaţiile, de miile de credincioşi. El trăieşte de veacuri şi puterea lui este de neînchipuit.

Este cunoscută anecdota despre fizicianul Niels Bohr. Careva dintre cunoscuții săi a văzut o potcoavă în cabinetul savantului şi a început să-l ironizeze, cum poate creatorul teoriei cuantice, Niels Bohr, să creadă într-o astfel de prostioară medievală, potcoava care aduce noroc. Laureatul premiului Nobel i-a răspuns că nu, el nu crede în superstiții dar a auzit că şi celor care nu cred potcoava le ajută. De aceea eu mă adresez omului care s-a confruntat cu prăbuşirea energetică dar în virtutea unei gândiri raționaliste, proprie vieții contemporane, nu a fost învățat să se roage şi nu ştie s-o facă, considerând rugăciunea o rămăşită a trecutului şi superstiție. Până şi lor, celor care se îndoiesc, rugăciunea le ajută.

METODE DE APĂRARE

Pe ce ne putem baza când ne pregătim să vorbim despre apărarea împotriva atacurilor energetice. Pe împotrivire. Principiul capital al vampirismului şi al tuturor formelor de agresiune din acțiunea conştientă (s-o numim convențional magie neagră), străpungerea deliberată a membranelor energetice protectoare ale altui om, infiltrarea în aura lui, supunerea voinței lui şi în continuare, deturnarea energiei lui înspre uzul propriu. În mod corespunzător, apărarea se construieşte, ca să spunem aşa, în sens invers: pentru început întărirea voinței, apoi dezvoltarea conştientă a centrului inimii, care intensifică dezvoltarea şi circulația energiei. Pe aceste baze se trezesc resursele şi capacitățile profunde ale omului, ceea ce de asemeni creşte gradul de trezie al conştiinței. Pentru aceasta există un număr de tehnici şi exerciții.

Pentru început este obligatoriu să-ţi cunoşti propria stare energetică. Orice lucrare trebuie să înceapă de la o anume situaţie iniţială. Pentru a deveni punct de plecare pentru acţiunile îndreptate spre dezvoltare, starea aceasta trebuie să fie determinată, adică să fie conturată, fixată. Numai atunci este posibilă lucrarea ulterioară. Exemplele din matematica abstractă, atât de dragi mie, vor fi din nou binevenite: pentru a şti care este translaţia trebuie să ştii neapărat punctul iniţial şi punctul final al mişcării. Dacă mişcarea este infinită atunci valoarea a doua se ia în intervale de timp separate. Iar dacă lipseşte începutul mişcării atunci problema îşi schimbă în întregime sensul.

Cum să-ţi cunoşti starea proprie? Să te cercetezi meticulos şi consecvent încercând să te evaluezi pe diverse planuri: care ne este cantitatea de energie vitală eterică? Care este rezerva de viabilitate, de sănătate? Care este forţa emoţiilor? Sunt dorinţele noastre constante, direcţionate? Sunt ele pline de conţinut sau sunt de-o clipă? Care este starea minţii noastre, instrument al cunoaşterii? Care-i este capacitatea de a acţiona şi de a rezista la sarcini şi tensiuni? Ei, şi cea mai grea întrebare: spiritualitatea. O percepem? Ne susţine, ne dă puterea de a suporta încercările şi un coeficient de siguranţă?

Toate răspunsurile la aceste întrebări trebuie însumate într-o unică percepţie pe care să ne

străduim s-o controlăm. Omul e dator să-şi pună întrebări, să primească la ele răspunsuri. Să descopere legităţi ascunse. Să-şi prindă necazurile de coadă şi să le rotească înapoi în punctul din care au apărut. Aşa se poate înţelege nu numai apariţia unei neplăceri dar şi ce a provocat-o. Ce gânduri, ce oameni, ce fel de context şi cum ne influenţează starea.

Trebuie să învăţăm să facem astfel de introspecţii în permanenţă şi nu o dată la şase luni, de exemplu. La început, adunându-ne îndelung într-o grămadă, iar apoi pătrunzând în ea cu multă trudă!

Aceasta îndeletnicire este atât de dificilă şi de neplăcută, încât adesea nu îţi vine să o faci! Dacă însă execuţi genul acesta de exerciţii în mod regulat, creşte controlul asupra sinelui şi introspecţia nu mai consumă atâtea forţe. Trebuie doar să-ţi faci un obicei din a te opri şi a reflecta în fiecare zi, nu mult, ajunge o dată, de două ori pe zi timp de 5-10 minute. Cât de plăcut este să deţii înţelegerea de sine! Dă-mi voie, prietene, să-ţi ofer un sfat: fereşte-te de anxietate, nu te aştepta la neplăceri căci atunci vor veni sigur. Oricât ar fi de greu străduieşte-te şi învaţă să fii obiectiv.

La o posibilă constatare a unor străpungeri şi scurgeri de energie în planul subtil propriu, nu este cazul să vă enervaţi şi să suferiţi. Calmul şi raţiunea sunt cele mai bune ajutoare.

Dacă omul se obișnuiește să fie atent cu sine, i se dezvoltă viziunea subtilă asupra sinelui, stăpânește mai bine organele energetice ale simțurilor. Va putea să-și descopere pierderea de energie psihică sub forma schimbării dispoziției, a rezervei de energie, reducerea disponibilității de a acționa și de a lua decizii. Această percepție trebuie transferată la nivelul fizic pentru a determina zonele străpungerii. Este suficient să-ți asculți corpul, să stabilești unde se resimte disconfortul, poate niște dureri surde, apăsare, tensiune. Se poate încerca să se treacă un curent prin centrele energetice, ceakre, cu scopul de a constata dacă sunt goluri, insuficiențe.

Cum să descoperim cauza? Întâi de toate o va sugera intuiția. Apărarea instinctivă, neconștientizată venită din partea Naturii pentru copiii săi este foarte mare, încredințează-i-te. Dacă, dintr-un anume motiv, canalul intuiției nu răspunde la întrebarea ta încearcă să „rotești" înapoi evenimentele. De la momentul actual „acum când este rău", întoarce-te încet la „atunci când era bine". În timpul acesta urmărește-ți schimbările interioare: gânduri, sentimente, dispoziții, și pe cele exterioare: după contactul cu care persoane s-au petrecut schimbările, de ce, ce fel de întrebări au fost atinse în comunicarea cu ele. Stabilind persoana concretă de care sunt legate neplăcerile rezultate, analizează-ți relația cu ea mai în adâncime. Tipul acesta de reacție apare întâmplător sau este concentrat pe o anumită direcție. Omul acesta ți-a provocat pentru prima dată neplăcerea sau s-a mai întâmplat și înainte?

Evitând în felul acesta factorul aleator putem stabili acțiunea intenționată. De ți se va părea totuși că ai devenit victima unei relații cu un vampir, acționează mai departe, conturează miezul problemei. Care sunt motivele? De ce tocmai energia ta l-a atras? Nu exagera, nu căuta motive în lumea de dincolo. Nu trebuie să consideri numaidecât ca pe o realitate obiectivă faptul că te-ai confruntat cu un atac astral (asta micșorează forțele). Mai degrabă cauza stă într-un interes egoist pământesc din partea unui om cu intenții nu tocmai curate. Determină modalitatea prin care s-a produs amestecul în sistemul tău energetic. Ea poate fi o furișare treptată în aura ta, când prin lingușire sau compătimire se adoarme vigilența, poate fi implicarea în probleme comune (finalizată prin captarea ta), poate fi o influență ocultă, o lovitură astrală, ceea ce presupune un adversar experimentat și periculos. Cine stă în spatele lucrului? Un mag cu experiență (vampir extrasenzorial) sau un începător, ca să zicem așa, diletant. Poate fi un om cu tulburări vampiriste în psihotip, adică cu un corp astral vătămat dar nicidecum acționând conștient? Sau poate ai nimerit sub influența unui manipulator de conștiințe iar dezechilibrul energetic este un efect secundar provo-

cat de tine? Nu uita că „relația cu un vampir" necesită întotdeauna două persoane: dacă cineva este capabil să ne ia energia înseamnă că suntem capabili să o dăm. Prin delimitarea genului şi a modalității prin care se acționează asupra noastră ne delimităm întâi de toate locul slab. Unele ori chiar şi înțelegerea acestui fapt este suficientă pentru ca influența să înceteze.

A
APĂRAREA PSIHICĂ

Apărarea cu ajutorul Divinității supreme

Modalitatea cea mai eficientă şi cea mai bună de a te împotrivi oricărui atac este să te adresezi Divinității supreme şi să menții o legătură deschisă şi permanentă. Dumnezeul tău, Învățătorul tău, Lumina ta călăuzitoare îți va hrăni aura, te va fortifica şi îți va reface integritatea membranei protectoare perturbate de atacul energetic, dacă îi ceri cu inima deschisă să te susțină. Când omul are mereu în inima sa legătura cu Divinitatea supremă atunci îl va ocroti Voința lui Dumnezeu, să numim aşa această uriaşă forță. Ea poate înlătura loviturile, le poate micşora intensitatea. În cele mai multe cazuri lovitu-

rile vor fi lipsite de fatalism. Mai mult, energia transmisă din planurile superioare îi dă omului puterea de a trece peste încercări.

Apărarea Superioară se realizează uneori prin intermediul egregorului propriu acelei religii sau învăţături pe care omul o urmează. Canalul de legătură cu Divinitatea supremă poartă dinspre planurile superioare direct spre om o energie dătătoare de viaţă, pură ca un cristal. Dar canalul acesta este foarte îngust. În cazul apărării prin intermediul egregorului omul primeşte şi energia strânsă de biserică din momentul apariţiei respectivei religii. În ea se adună energia tuturor rugăciunilor care s-au spus, experienţa spirituală şi meritul tuturor sfinţilor, tuturor adepţilor precum şi energia tuturor datinilor şi ritualurilor săvârşite.

În cazul atacului energetic asupra omului, dacă acesta cere ajutorul spiritului supraveghetor al religiei sale, atunci întreaga energie a spiritului curge înspre apărarea lui. Şi eficienţa acestei modalităţi depinde de curăţenia inimii şi sinceritatea credinţei. Nu se poate să crezi în Dumnezeu numai atunci când ai nevoie de ceva de la el. Nu se poate să-i ceri lui Dumnezeu să te miluiască dacă tu nu L-ai slăvit niciodată, nu L-ai slujit cu puterea sufletului tău.

Realizarea scutului energetic

Această metodă practică se recomandă adesea în diferite învăţături. Ea constă din construirea în jurul omului, a unui scut de apărare, din materie subtilă. Aşadar, dacă omul simte un pericol venind din partea cuiva, el pune, în gând, între sine şi sursa pericolului un scut sau ecran energetic din energie subtilă, saturată de lumină, care seamănă cu oglinda. Dacă omul are o imaginaţie bogată şi îşi controlează propriile imagini şi gânduri atunci această imagine se va vizualiza cu o mare claritate.

În acest caz, influenţa din cealaltă lume şi voinţa întunecată, vor fi reflectate pe direcţia atacatorului. Spaima şi neîncrederea ratează posibilitatea de a construi un scut solid. Lucrul de căpetenie la această modalitate de apărare este păstrarea calmului. Scutul subtil poate fi intensificat prin adăugarea de energie suplimentară din planurile înalte. Spre exemplu, reunirea dintre imaginea scutului şi reprezentarea vizibilă a imaginei icoanei, a sfântului, a învăţătorului îi creşte puterea de protecţie.

Metode de pătrundere în structura atacului

Între ele se pot număra următoarele: să nu te identifici cu cel supus atacului, să schimbi imaginea atacatorului, să anihilezi lovitura direcționată.

Aceste metode au la baza lor schimbarea naturii atacului, amestecul în structura lui. Pentru a le realiza este obligatoriu să înveți să discerni.

Privește-te în gând, dintr-o parte. Îl vezi pe atacator, te vezi pe tine. Tu poți să privești cum se desfășoară atacul iar dacă nu ai puterea să i te opui păstrând privirea laterală, închipuiește-ți că atacul care se desfășoară nu te atinge. Imaginează-te în partea sistemului închis, înconjurat de un înveliș de protecție luminos. Dacă atacul s-a petrecut și în aura ta este o străpungere, o cădere, se poate îndrepta, în gând, partea vătămată și reface integritatea. Prin asta îți aperi personalitatea, interioritatea și integritatea solicitând un sprijin de la înălțimea spiritului tău.

Cel mai adesea în cazul unui atac energetic parcă s-ar ivi o reacție de răspuns din partea victimei, constând în consimțământul și supunerea ei. După

cum iepurele înțepenește în fața șarpelui, așa și omul își poate pierde capacitatea de a se împotrivi în fața imaginii vampirului, lucru ce se întâmplă din cauza spaimei fixate în conștiința lui. Micșorarea spaimei prin concentrare, controlarea ei poate slăbi foarte mult influența. Se poate folosi următoarea modalitate: să-ți imaginezi că cel ce te atacă este un pitic de dimensiuni foarte mici iar tu dimpotrivă ai o statură și o putere gigantice. Compătimește-ți atacatorul: el este atât de slab încât îi trebuie pentru a trăi o putere străină. Ești chiar gata să-l ajuți, să-i faci parte. Dacă ar fi să-i trimiți energie atacatorului tău cu bunăvoință, din milă, cu sentimentul că dorești să-l ajuți s-ar putea trezi în situația că este incapabil s-o primească într-o formă atât de pură. Este o modalitate foarte eficientă dar ea trebuie utilizată numai în cazul clar al unui atac neconștientizat. Dacă tu nu ești sigur de nivelul atacatorului această modalitate poate fi periculoasă pentru că într-o astfel de ofertă tu te deschizi. Vampirul de nivel înalt va putea să exploateze acest fapt pentru scopurile lui.

Anihilarea este o metodă de apărare prin care acțiunea dirijată se transformă în imaginație într-o stare de liniște absolută. Dacă are oarecare experiență în tehnica meditației omul poate să vizualizeze oceanul planetar de liniște, Vidul saturat de energie. Transferând acolo influența negativă el primește un sprijin prin perceperea nemărginirii forțelor binelui

în fața meschinăriei, nimicniciei forțelor atacului. În felul acesta atacul nu mai poate încasa energia noastră.

La fel de posibilă este metoda schimbării nivelurilor de acțiune. Dacă atacul se produce la nivel astral trimite-l în sus unde vei fi de neatins pentru vampir, iar forțele superioare, pure, te vor sprijini. Sau dimpotrivă lovitura poate fi trimisă spre pământ reflectând la nivelul pământului influența negativă trimisă spre centrele noastre subtile. Închipuieşte-ți ce eforturi trebuie să facă pentru a absorbi sentimentele tale dacă în acel moment tu distribui cu mult interes bălegarul peste straturile din grădină! Este o metodă foarte eficientă şi care nu cere eforturi speciale.

Metoda răspunsului glacial

Dacă omul care îți ia energia este sâcâitor şi nu depune nici cel mai mic efort pentru a lucra asupra sa, dar vrea ca problemele lui să fie rezolvate de alții, în speță de către tine, cel mai bun procedeu va fi o atitudine rece față de el. Asta nu este cruzime sau indiferență. Tu îi faci un bine punându-l să decidă şi să acționeze. În relația cu un vampir, participarea delicată şi convingerea rezonabilă nu-i

sunt de folos. Atâta vreme cât între voi există un tip de comunicare el va încerca să formeze un canal pentru a-şi suplimenta energia, nicidecum să se ocupe de dezvoltarea propriilor forțe.

Apărarea practică

În unele cazuri, suferind atacul unui vampir, omul poate să fie incapabil, prin forța diverselor împrejurări, de a folosi vreuna din metodele de apărare enumerate până acum. Atunci îi vine în ajutor apărarea practică, elaborată de multe generații. Ea este legată de anumite ritualuri care ajută în mod esențial la păstrarea integrității şi fortificarea membranei protectoare. Se poate numi apărarea *prin obiecte* pentru că se utilizează aşa numitele amulete şi talismane, simboluri totemice. Energia legată de cruciulița de la gât constituie tot puterea apărării prin obiecte. Dacă la folosirea unei asemenea protecții se invocă forța superioară de protejare şi egregorul dreptei credințe, atunci puterea ei este nelimitată.

Există de asemenea metode de apărare care folosesc diverse *simboluri*: trasarea unui cerc în jurul persoanei, sigilarea cu pentagramă. Există diverse acțiuni *ritualice*. De exemplu: te poți spăla pe față doar de dragul curățeniei sau se poate săvârşi o

abluţiune rituală şi rezultatele acestor acţiuni vor fi diferite, în dependenţă faţă de scopul orientării lor.

Multe religii, învăţături şi practici au constituit un protocol ritualic de utilizare a simbolurilor care are un sens magic. Chemarea în ajutor a forţelor nevăzute trebuie totuşi sa fie făcuta cu o extrema precauţie. Pentru a ne proteja de muşcăturile unui minuscul căţel de interior, nu cumva aducem din neant un tigru mortal de periculos, fără sa avem în aceeaşi timp nici cea mai mica idee despre genul de tigru. Şi ce vom face cu el după? Dând peste un desen tainic, „de apărare", înainte de a-l folosi e cazul sa ne gândim în ce chip şi prin mijlocirea căror energii va primi capacitatea de a acţiona. Poate ca o dată cu modalitatea de a face doi paşi pe un drum drept, vom dobândi în plus obligaţia de a face trei paşi la stânga, şapte la dreapta, patru înapoi iar apoi alte câteva sărituri şi opriri. Adică ne va separa de atingerea ţelului şi de ieşirea din fundătura o mult mai mare cantitate de timp.

În etapa actuala de dezvoltare a omenirii când se întâmpla mereu ca centrul lumii sa fie transferat în corpul mental, multe practici astrale nu numai ca nu funcţionează dar pot fi şi dăunătoare, reprezentând un repos al evoluţiei. De aceea nu avem voie sa utilizam metodele practice în absenţa totala daca nu a metodelor psihice, măcar a încercărilor oneste de a le realiza.

Apărarea prin acţiune

Stabilind faptul ca s-a produs un atac energetic, se pot folosi următoarele reguli ale acţiunilor concrete.

Închiderea totală, compactă, astuparea „ermetică" a tuturor planurilor subtile cu proiectarea în nivelul fizic se realizează prin încrucişarea mâinilor, picioarelor, abaterea privirii şi refuzul oricărui contact. Prin asta vampirul poate fi aruncat în starea de disconfort, (numai sa nu te intimidezi de propria „impolitețe") şi aşa îl vei determina sa te părăsească, ca pe un obiectiv impropriu. Folosirea unei astfel de practici a închiderii, va însemna de pilda sa-i refuzi vampirului casa ta, sa nu-l inviţi şi sa nu-i dai drumul în ea. Sa nu doreşti sa-i oferi din informaţiile pe care le-ai prelucrat de asemenea rupe legăturile nedorite ce apar anume prin informaţii, mai ales cele folosite în procesul de lucru. Lasă-l pe colegul tău sa facă măcar o parte din studiu singur în loc sa te sâcâie la nesfârşit cu întrebările „de ce?", „cum se face asta?". Vei vedea, prietene, ca te vei elibera şi

tu, şi-i vei face şi lui un bine punându-l sa lucreze singur.

Daca vampirul este excesiv de sâcâitor şi alte metode nu merg, *respinge-l*. Dar aceasta acţiune nu trebuie sa se desfăşoare pe baze emoţionale, nici un fel de mânie sau iritare. Desparte-te de omul acela în gând şi împinge-l. Aceasta metoda presupune o acţiune volitiva puternica, o hotărâre conştienta de a rupe relaţia şi nu suporta jumătăţi de maura. Nu este permis ca astăzi sa respingi un om iar mine sa te „împaci" şi sa te întorci de unde ai plecat. Te vei minţi pe tine, legăturile nu se vor rupe ci dimpotrivă, vor fi mai puternice, alimentate fiind de slăbiciunea noastră.

În genul acesta de metode poate fi inclusă şi cea *paradoxală* sau metoda spontană de apărare. Ea nu-i o modalitate de apărare special elaborata fiind legată de practicile sufiţilor şi mai ales ale zen-buddiştilor. Luminarea întâmplătoare, acţiunea fără legătura cu cea precedenta, imprevizibilitatea sunt atuuri în lupta cu adversarul. Trebuie sau sa contezi cu totul pe inima ta şi sa nu ai în ea nici o picătura de înşelătorie, sau sa te antrenezi în permanenţa şi sa-ţi menţii structura interioara într-o stare de înalta capacitate de munca.

Numai atunci energia ce se strânge în mod tainic poate primi o utilizare adecvata la momentul necesar.

Apărarea informaţională

Nu este atât apărarea informaţiei pe care am acumulat-o şi prin care comunicam, cât apărarea de informaţiile pe care încearcă sa ni le inducă alţii, de introducerea gândurilor de alta natura, a imaginilor, a programelor străine.

Pentru asta, întâi şi-ntâi trebuie sa ne descotorosim de „vampirul" informaţional din noi. Învăţaţi-vă sa nu resimţiţi o stare de plictiseala şi disconfort în absenţa comunicării şi fără un şuvoi constant de informaţii. Fii singur cu tine însuţi pentru o vreme şi vezi ce bine este. Revino periodic la un astfel de dialog interior. Întreabă-te ce atitudine ai faţa de informaţia care se prăvăleşte într-o avalanşa tot mai mare asupra omului modern. Controlează emoţia indusa din afara. Adesea ni se oferă gânduri şi fapte în aşa fel încât ele ne provoacă sentimentul mâniei, al compasiunii, ş.a.m.d. Deliniteaza lumea emoţiilor tale de sentimentele aduse din afara. Lasă numai faptele şi prelucrează-le singur, construieşte-ţi singur emoţiile. Din timp în timp îndepărtează vechiturile

emoționale, ele ne astupa şi ne lipsesc de forța şi de viteza reacțiilor. Dar nu te raporta la orice informație introdusa cu superioritate, nu te mândri cu intelectul tău. Nu te da în laturi de la „munca de jos". Uneori, în ceea ce la prima vedere pare neinteresant se ascunde ceva cu adevărat valoros şi util pentru noi toți.

Apărarea prin intermediul forțelor naturii

Aceasta metoda se constituie din utilizarea uriaşelor energii ale naturii. Este vorba despre energia fundamentala a Pământului mama şi despre forțele naturii care, după cum simte şi omul, sunt înrudite cu el. Consider ca diferitele învățături au elaborat metodici concrete.

Apărarea prin apelul la energia telurica începe de la a învăța sa te simți legat de pământ ca de o ființa vie şi ca de o sursa de putere. Trebuie sa înveți sa te împamîntezi, adică sa simți în fiecare clipa legătura cu pământul, sprijinul acestuia. Pentru aceasta se foloseşte metoda lui Dao, a concentrării gândului asupra tălpilor picioarelor şi asupra contactului tălpilor cu suprafața pământului. Cu cât reuşim sa

simțim mai clar, cu atât legătura va fi mai solida, mai activa.

În momentul în care asupra noastră acționează o forța străina, comutam pe simțul tălpilor şi în gând facem sa treacă prin noi, în sus către locul supus atacului, un şuvoi puternic de energie densă, telurică. Cu cât o simțim mai tare, cu atât mai puternica este protecția. Putem sa transmitem în pământ energia negativă ce trece prin noi, până la scurgerea completa prin vârfurile degetelor.

Este util sa apelezi la energia pământului pentru a-ți menține propriul sistem energetic la o cotă înaltă. Lipeşte-te de pământ, dizolvă-ți în el oboseala şi ia din forțele curate ale naturii. Acest exercițiu se poate realiza şi cu ajutorul copacilor care poarta în ei energiile pământului. Oferă-ți oboseala copacilor receptori de energie şi apoi încarcă-te de la cei donatori de energie.

La fel se poate fortifica trupul cu ajutorul altor forțe ale naturii. Încălzindu-se lângă un foc, fiecare, măcar o data, a încercat sa-şi refacă forțele corpului eteric căruia îi este frig şi nu-i ajunge energia pentru încălzire. Privind focul, suntem în stare sa recepționam energia cea mai pura a forțelor elementare şi sa ne umplem cu ea corpurile astral şi mental. Daca ne aşezam într-un loc deschis, ne desfacem mâinile în laturi şi ne lăsam în voia vânturilor, energia pura a forței aeriene ne va umple. Apa, ca şi pământul,

conferă o puternica susţinere în planul pasiv şi este capabila sa ne curețe de informaţia negativa. Ascultă-ţi sinle, draga prietene, şi vei putea negreşit sa-ţi găseşti modalitatea de completare şi menţinere a rezervei energetice.

Apărarea prin rugăciune

Desigur, prin intermediul rugăciunii cerem ajutorul Divinităţii supreme, egregorului credinţei. Despre acest mijloc de apărare am vorbit deja. De ce vreau sa mă opresc asupra lui mai în amănunt? În rugăciune se ascunde o uimitoare înţelepciune şi putere. Este important ca rugăciunea sa se spună în mod conştient şi omul sa creadă în puterea ei.

În vremea de acum, când zona forţelor întunecate se lărgeşte şi cucereşte poziţii noi, mai multe metode de apărare îşi pot pierde eficienţa tocmai din cauza ca omul care apelează la ele nu este în stare sa creadă în eficacitatea lor în mod deplin, fără rezerve. Judecata îl slăbeşte pe om. Omul din vechime credea cu sfinţenie în amuleta şi aceea îl apară intens. Aceasta este legea legăturii inverse. Omul contemporan nu este capabil sa creadă în felul acesta. Legătura se năruie şi îşi pierde forţa. De aceea sunt

sigur încredinţat ca multe metode de protecţie sunt sau slabe sau accesibile doar celor ce se cunosc bine pe ei înşişi, oamenilor antrenaţi în cunoaşterea de sine.

Ei sunt o minoritate. Şi de regula ştiu deja despre natura atacului şi despre pregătirea împotriva lui.

Omului care s-a confruntat pentru prima data cu un atac şi, a aflat ca în spatele lui exista o voinţa străina şi duşmănoasa, îi este greu în aceasta stare de confuzie sa înceapă prin a face ordine în sine, a-şi înţelege problemele şi dezechilibrele. În aceste cazuri, mijlocul cel mai bun şi poate singurul este rugăciunea. Daca omul este bolnav şi forţele lui sunt prea slabe pentru concentrare şi focalizare interioara, el se fortifica prin rugăciune. Daca încearcă sa te „apuce" prin intermediul legăturilor tale pământeşti, prin cei apropiaţi, mai ales prin copii, pentru a te apară în astfel de cazuri de forţele întunecate, trebuie sa încerci sa-i aperi pe ei. Roagă-te pentru ei. Se încearcă subordonarea ta prin zonele marginale ale conştiinţei-în somn, prin sugestie, prin alcoolism în cele din urma (fenomenul se întâlneşte prea des pentru a fi trecut sub tăcere) - roagă-te!

Calmul, voinţa şi rugăciunea constituie cea mai buna apărare împotriva atacului energetic.

B

METODE FIZICE DE APĂRARE

Poate fi omul convins că starea care-l oprimă este urmarea unor atacuri? Nu trebuie uitat ca adesea reacţiile comportamentale simple sunt confundate cu acestea. Daca nu ne place un om, în compania lui ne simţim prost, şi fără nici un fel de manifestări energetice. Daca omul s-a simţit râu şi-l nelinişteşte ceva în asemenea măsura încât este gata sa-şi imagineze un vampir drept cauza, trebuie întâi de toate sa analizeze starea corpului fizic. Părţile slabe, focarele de infecţie ale corpului fizic vor atrage după sine, la fel, probleme în proiecţiile acestor organe din planul subtil. De exemplu daca în planul fizic ficatul te doare, este inutil sa-ţi echilibrezi câmpul astral, sa-ţi „piepteni" sentimentele. În corpul astral, pe locul ficatului se va găsi o gaura larg deschisa în care se vor absorbi toate bunele intenţii. Nu este

exclus (şi mai degrabă aşa stau lucrurile) ca motivul îmbolnăvirii ficatului sa fie de origine mult mai subtilă. Dar daca nu ne vom ocupa de tratarea corpului fizic nici corpurile subtile nu se vor reuni într-un tot armonios. Cu cât starea fizica este mai buna, cu atât mai buna este sănătatea- starea corpului eteric şi de aceea mai mari vor fi: suportabilitatea, capacitatea de a rezista, controlul mental. Pentru menţinerea sănătăţii corpului fizic este foarte de folos lumina soarelui. Toţi îşi aduc aminte din tradi-ţie că vampirii nu suportă soarele. Radiaţia solară consolidează puternic aura umană, totodată „arde" punţile mărunte (lipsite de importanţă) de care este plină existenţa (mai ales la oraş). În acest context vreau să fac o mică observaţie.

Nu recomand în cazul real, evident pare al perceperii unei influenţe străine, să ieşiţi în natură, într-un loc depărtat de lume. În împrejurimile oraşului se poate, dar numai într-un loc mai mult sau mai puţin populat. În timpurile actuale insuficienţa energetica produsa de influenţele străine se pune adesea pe seama oboselii provocate de viaţa la oraş şi a tendinţei de a pleca în „pustietate". Pericolul consta în aceea ca neavând o idee despre gradul de distrugere pricinuit corpurilor sale subtile, membranei protectoare, omul se trezeşte faţa în faţa cu puterea colosala a forţelor naturii. E greu de presupus ca ar fi capabil, pierzându-şi echilibrul sa

suporte relaţia cu ele. Desigur, îi vor plăcea aerul proaspăt şi apa curata a lacurilor nepoluate de civilizaţie. Dar daca va întâlni o rusalca? O muma pădurii? Un duh? Va putea el, cu apărarea distrusa, sa suporte un foarte posibil contact cu ele- spiritele Naturii? Mai bine sa se duca la casa de vacanţa să cultive castraveţi. O uşoara interacţiune cu forţele naturale, în cazul de faţa cu pământul, este exact ce trebuie în aceasta situaţie.

La fel, mai degrabă periculos decât sănătos este mersul la munte sau la mare. Marea reprezintă o manifestare magnifică a forţei naturale a apei, condusă de Luna. Luna dirijează şi psihicul uman având o legătura directa cu corpurile lui subtile. Este posibil ca emoţiile sa fie atât de profunde încât a le face fată să nu fie deloc simplu. Munţii apropie de soare dar îl lasă pe om în voia vântului sub stăpânirea forţei naturale a aerului. Este bine sa te duci acolo complet sănătos, cu o rezerva de energie. În starea de dezechilibru nu merita riscul de a te da naturii sălbatice. Am auzit ca ocultiştii adoptând termenul „atac psihic" le recomanda pacienţilor o localitate de odihna în regiunea interioara a ţarii ca fiind locul cel mai nepericulos.

Încă un mijloc simplu de susţinere a corpului fizic este alimentaţia. Toata lumea ştie ca este greu sa-l ataci, printr-o acţiune energetica, pe omul grosolan, insensibil. Desăvârşindu-se, devenind mai

subţire şi mai curat, omul devine mult mai sensibil, ceea ce înseamnă şi mai vulnerabil. Creşterea sensibilităţii adesea se obţine prin post. Ce-ar fi sa încercam sa acţionam „pe invers"? Adică, altfel spus, pentru o mai mare protecţie exterioara sa mănânci bine! În acelaşi timp, un stomac plin va micşora fluxul de sânge înspre cap. În cap se găsesc centrii importanţi de schimb energetic. În cazul unei aprovizionări sanguine diminuate, câmpul lor eteric scade, devine mult mai dens şi este mai greu de alterat. Activitatea centrilor energetici poate fi de asemenea frânata prin apa calda. Se poate face o baie calda relaxanta, se pot pune picioarele?doar într-un lighean cu apa fierbinte şi pe frunte un prosop umed, cald. Pentru a slabi tensiunea din plexul solar se poate pune pe el o sticla cu apa calda. Apa calda nu poate desigur vindeca tulburarea echilibrului energetic provocat de influenţa energetica dar aduce o uşurare şi oferă un răgaz pentru refacerea propriei apărări.